

ת"פ 31264/04/18 - מדינת ישראל, המאשימה נגד א.צ.ס., הנאשמים

בית משפט השלום בקריית גת

29 ינואר 2020

ת"פ 31264-04-18 מדינת ישראל נ' ס'
בפני כב' השופטת ענת חולתא
מדינת ישראל - המאשימה
נגד
א.צ.ס. - הנאשמים

הכרעת דין

1. החלטתי להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום, לאחר ששוכנעתי כי לא נותר ספק סביר באשמתו.

רקע:

2. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות איומים ותקיפה חבלנית של בת זוג.

על פי כתב האישום, במועדים הרלוונטיים הנאשם והמתלוננת היו נשואים ולהן ילדה משותפת בת כ-שנה וחודש.

במועד כלשהו בספטמבר 2017 או בסמוך לכך, ביום בו עזבה המתלוננת את ביתה המשותף עם הנאשם, איים הנאשם על המתלוננת באומרו לה ש"ייקח סכין וידקור אותה בכבד וישפוך לה אותו".

במועד כלשהו במאי 2017 או בסמוך לכך, בשעת בוקר מוקדמת, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שבעט בה והיכה אותה בפניה באגרופו. כתוצאה מכך, נגרם לה סימן כחול ליד העין.

מהלך המשפט:

3. ביום 5.11.18 הגיב הנאשם לכתב האישום במסגרת דיון במוקד, כדלהלן:

המתלוננת טענה כנגד הנאשם שהוא מכה את הילדה וגרם לה סימנים אדומים, אך בבדיקה התברר שאין סימנים. בבית המשפט לענייני משפחה נקבע שהנאשם הוא אב טוב ולא נמצא בסיס לטענות של אלימות כלפי הקטינה. גם התיק במטרה נסגר.

גם לטענות חמורות יותר מצד המתלוננת לא נמצא ביסוס.

התלונה בתיק הוגשה לאחר שמונה חודשים, וטענה שנגרמו לה חבלות. ואולם, לעדות אחרות המתלוננת נתנה הסבר אחר לגבי החבלות.

התלונה באה לעולם לאחר שהנאשם ביקש משמורת משותפת.

עמוד 1

הנאשם בעצמו טען שהיה קורבן לאליומות, השפלה ועלילה מצד המתלוננת, וכך גם בתו מזוגיות קודמת.

4. ביום 12.11.18 חזר ב"כ הנאשם על המענה שניתן בדיון הקודם והובהר, כי עמדת הנאשם היא שמעולם לא היכה את המתלוננת; אם היו לה סימנים הם נגרמו מגורם אחר; הרקע לתלונה הוא כעסה של המתלוננת בגלל סכסוך גירושים וסכסוך משמורת.

5. ביום 23.1.19, במסגרת דיון לפי סעיף 144 לחסד"פ ביקשו הצדדים לקבוע את התיק לשמיעת ראיות.

במעמד זה הביע ב"כ הנאשם התנגדות להגשת אמרת נאשם שבה נחקר בגין אירוע נוסף שהתיק בו נסגר, ושאינו מוכן שבית המשפט ייחשף לראיות בו.

6. ביום 3.2.19 הנאשם לא התייצב לדיון והוצא צו הבאה. כמו כן הודיעו הצדדים שהגיעו להסכמה שתאפשר את הגשת אמרת הנאשם.

7. ביום 14.2.19 ביקש ב"כ הנאשם לקבוע בשלב זה מועד לשמיעת עדות המתלוננת בלבד. המאשימה הסכימה לכך והדיון נקבע ליום 7.4.19.

8. ביום 7.4.19 החלה שמיעת עדות המתלוננת. בתחילת החקירה הנגדית של המתלוננת התברר, כי ב"כ הנאשם מבקש לעשות שימוש בחקירה במסמכים חסויים מתוך תיק בית המשפט לענייני משפחה, הנשמע בדלתיים סגורות, ולרבות בעניינם של קטינים. זאת, מבלי שנתקבל לכך אישור מוקדם של המותב המוסמך על פי דין.

כן הביעה המאשימה התנגדות לשימוש במסמכים אלה או הגשתם באופן סלקטיבי, ומבלי שיש למאשימה אפשרות לעיין במסמכים מההליך כולו, להשמיע התנגדויות או לטעון לגביהם, בהיות ההליך האזרחי חסוי בפני המאשימה.

בנסיבות אלה הופסקה עדות המתלוננת והמשך הדיון נדחה ליום 19.6.19. נקבעה ישיבת תזכורת ליום 12.5.19. כן נקבע, שאם הנאשם מבקש לעשות שימוש במסמכים מההליך האזרחי החסוי, יש לקבל לכך אישור המותב המוסמך, כנדרש בחוק. עוד הוחלט, שבכפוף להסרת החיסיון כאמור, יועמדו המסמכים לעיון שני הצדדים, כתנאי לשימוש בהם במסגרת ההליך הפלילי.

9. ביום 12.5.19 הודיע ב"כ הנאשם, שהנאשם הגיש בקשה לבית המשפט לענייני משפחה; כי קיבל מידי הנאשם את המסמכים היום, ולאחר שיעבור עליהם יעביר העתק המסמכים למאשימה, אם יחליט לעשות בהם שימוש במסגרת ההליך. על כן נקבעה תזכורת נוספת ליום 12.6.19, להשלמת ההליכים הנחוצים בטרם המשך החקירה הנגדית.

10. ביום 12.6.19 לא ניתן היה להמשיך בשמיעת עדות המתלוננת שכן הנאשם התייצב בטעות בבית משפט אחר. במעמד הזה הודיע ב"כ הנאשם, כי עיין "לפני יומיים" במסמכים שהעביר לו הנאשם והתברר לו, שעל פי החלטת בית המשפט לענייני משפחה היה על הנאשם לבצע פעולות כאלה ואחרות בטרם יותר שימוש במסמכים. משכך, טרם ניתן היתר בית המשפט לענייני משפחה. כן מסר, כי הוא מבקש לשוחח עם גורם מוסמך אצל המאשימה בקשר לאמור במסמכים אלה.

11. ביום 17.6.19 התקיימה ישיבת תזכורת נוספת לבקשת הצדדים, במסגרתה ביקשו הצדדים לדחות את המשך

שמיעת הראיות לאחר הפגרה, על מנת לנצל את הזמן להשלמת כל ההליכים הנחוצים בפני בית המשפט לענייני משפחה ולבוא בדברים.

12. לאור זאת, בוטל שוב המועד שנקבע להמשך שמיעת המתלוננת ונקבע לתאריך 6.10.19. כן נקבעה ישיבת תזכורת נוספת ליום 22.9.19. נקבע, כי הצדדים ינצלו את פרק הזמן הארוך להשלמת הטיפול במסמכים וההתדיינויות ביניהם.

13. ביום 22.9.19 מסר ב"כ הנאשם: "לפי מה שאומר לי מרשי, מהמזכירות של בית משפט לענייני משפחה התקשרו אליו ואמרו שאפשר להשתמש בכל החומרים" כן נמסר, כי הנאשם מסר תשובה זו רק לאחרונה ולכן גם לא פנה עד כה לשוחח עם נציגי המאשימה. מעטפה ובה העתקי מסמכים נמסרה למאשימה במעמד הדיון.

14. ביום 6.10.19 הודיעה המאשימה שהמסמכים שנתקבלו מידי ב"כ הנאשם מהווים תיעוד חלקי של התיק. כן נמסר, כי על פי ההחלטה האחרונה של בית המשפט שהועברה, לא ניתן היתר שימוש במסמכים כנטען, אלא הנאשם נתבקש לפרט באלו מסמכים הוא מבקש להשתמש. על כן, בטרם המשך הדיון ביקש ב"כ המאשימה לוודא, כי אכן קיים אישור בית המשפט לענייני משפחה.

במענה לכך ב"כ הנאשם הודיע: "לא קיבלתי החלטה אחרונה פיזית, אמר לי שבדק ואישרו לו והסתמכתי על כך". משכן, נערכה הפסקה בדיון כדי לאפשר לנאשם לקבל במזכירות בית המשפט את החלטת בית המשפט לענייני משפחה מיום 25.8.19 שבה הותר על פי הנטען השימוש במסמכים, בכפוף להעברת רשימת המסמכים הספציפיים (דבר שהנאשם לא עשה). ב"כ הנאשם הודיע, כי בכוונתו לעשות שימוש בפרוטוקולים ובהחלטות שיפוטיות בלבד ואילו המאשימה התנגדה לכך בהיעדר החלטה ברורה וסופית של בית המשפט לענייני משפחה.

במעמד זה ניתנה החלטה בה עמדתי על החידלון המתמשך בניהול ההליך המשפטי, העיכובים וההגעה לדיון ללא היערכות מתאימה מראש, גם כשנקצבו מועדים מפורשים. לגופו של עניין, ולאחר עיון בהחלטה, התרתי שימוש בפרוטוקולים ובהחלטות שיפוטיות במסגרת החקירה הנגדית של המתלוננת; אסרתי על שימוש או ציטוט מחוות דעת והתייחסות עדים, לרבות מומחים ואנשי מקצוע בכל הנוגע לקטינים; קבעתי, כי השימוש ייעשה במשורה ורק ככל שנחוץ על מנת לעמת את המתלוננת עם אמרותיה, וככל שהדבר חיוני לשאלת מהימנות.

בהמשך לכך, נמשכה חקירתה הנגדית של המתלוננת.

עוד הוגשו במעמד הדיון המוצגים הבאים:

נ/1 החלטת בית המשפט לענייני משפחה מיום 4.10.18

נ/2 פרוטוקול בית המשפט לענייני משפחה מיום 12.9.18

נ/3 פרוטוקול דיון בבית הדין הרבני

נ/4 מסמך ממוקד "טרם" מתאריך 27.12.17

1/ת תמליל שיחה בין הנאשם למתלוננת מפברואר 2018

2/ת הודעה על צירוף העתק כתב אישום לתיק בית המשפט לענייני משפחה

5/ת אמרת מתלוננת מיום 31.12.17 שעה 09:16

6/ת אמרת מתלוננת מיום 31.12.17 שעה 10:10

7/ת עימות מיום 31.12.17

8/ת אמרת נאשם מיום 31.12.17 שעה 17:30

9/ת אמרת נאשם מיום 31.12.17 שעה 16:13

10/ת מזכר מיום 20.3.18

11/ת-11/ת11ג מזכרים מיום 3.1.18 ו 6.1.18

המשך הדיון נקבע ליום 4.11.19 להשלמת שמיעת הראיות בתיק.

15. ביום 4.11.19 נשמעו עדויות עדות התביעה ע.א.מ. ; ר.ד. וכן העידו אביה של המתלוננת י.ע., וחוקר המשטרה אברהם אמזלג.

בזאת הסתיימה פרשת התביעה.

בנוסף, נשמעה במעמד זה עדות הנאשם.

כן הוגשו במועד זה המוצגים הבאים:

12/ת פרוטוקול בית המשפט לענייני משפחה.

13/ת החלטה של בית הדין הרבני

14/ת דברי הנאשם מתוך פרוטוקול הדיון בבית המשפט לענייני משפחה מיום 7.2.19

5/ת יתרת פרוטוקול הדיון מיום 7.2.19

כן נשמעו במעמד הזה סיכומי המאשימה.

לבקשת ב"כ הנאשם נקבע מועד נוסף לצורך סיכומים בעל פה ליום 10.11.19.

תמצית טענות הצדדים בסיכומים:

16. **המאשימה** עתרה להרשיע את הנאשם.

נטען, כי סכסוך הגירושין והמשמורת שברקע הוא אכן יצרי כפי שנלמד מהמסמכים בהליכים האזרחיים, אך טענת הנאשם שהתלונה הומצאה לצורך ההליכים האזרחיים אינה מתיישבת עם הראיות שבתיק.

טענת הנאשם אינה מתיישבת עם לוח הזמנים: תביעת המשמורת מצד הנאשם היתה כבר בנובמבר, חודש לאחר מכן פניית המתלוננת עם הקטינה ל"טרם" ואז מוגשת התלונה.

גם אביה של המתלוננת מתאר את החשש לשלום הקטינה כ"טריגר" להגשת התלונה. המתלוננת עצמה חוותה אלימות מהנאשם וכעת חוששת גם לקטינה. במובן זה יש קשר לתביעת המשמורת.

המתלוננת מתארת במשטרה אירועים שהתרחשו 4 ו-8 חודשים קודם לכן. אם מדובר בעלילה, לא הגיוני שזו העלילה שהמציאה.

התלונה נתמכת בשתי עדות חיצוניות "מזמן אמת" - העדות ראו חבלות, שמעו את המתלוננת לאחר ש"דובבו" אותה, העידו על מצב נפשי ועל בושה, העידו שהמתלוננת לא באמת מגושמת ונופלת, כפי שטענה בפניה בתחילה.

הנאשם בעדותו טען לראשונה שהאב איים עליו. הדברים לא הוטחו באב בעת חקירתו.

גרסת הנאשם שהמתלוננת חבולה כתוצאה מנפילות ושהיא אנמית היא גרסה חדשה שהועלתה לראשונה בבית המשפט, לאחר שנשמעו עדות התביעה ואין לגרסה זו זכר במשטרה. טענת הנאשם שדבריו לא נרשמו לא הוטחה בחוקר.

הנאשם טען בעדותו שראה חבלות על גופה של המתלוננת גם במעמד העדות, אך היא לא נשאלה על כך. לא הוצגו ולא נתבקשו מסמכים רפואיים רלוונטיים.

המאשימה סבורה, כי אין מדובר במחדל של הסניגור, אלא בטענות נאשם שנולדו לצורך עדותו וספק אם שיתף בהן את הסניגור.

הנאשם נמנע מהצגת ראיה שהצהיר שקיימת בידו - הקלטת שיחה שלו עם אמה של המתלוננת, לא ביקש לזמן את האם ואף התנגד לזימון האם כשסניגורו יעץ לו לעשות כן.

הנאשם טען שהוכה על ידי המתלוננת בנוכחות עובדיו אך לא הביא את העובדים להעיד. הנאשם גם מסרב למסור על כך תלונה, לאחר שעלתה טענה בסוף העימות, ואף שהחוקר מזמן אותו במיוחד לשם כך.

ההסבר שנתן הנאשם למחדלו, שלא רצה לפגוע במתלוננת, לא יכול לעמוד לו עוד משמבין שכתב אישום הוגש ומתנהל נגדו משפט. המחדל תומך בכך, שעדות הנאשם אינה אמת.

הנאשם הוא שיזם את עירוב ההליך האזרחי בהליך הפלילי. אך החלטת בית המשפט לענייני משפחה סותרת את טענת

העלילה ונקבע, שמעשי המתלוננת נובעים מתחושת סכנה סובייקטיבית לקטינה ושהיא לא פועלת כדי להרע לנאשם. הדבר מתיישב גם עם עדות האב.

גם האב העיד שחשד במהלך התקופה והבחין בחבלות, אך המתלוננת הכחישה שמדובר בסימני אלימות ולא רצתה להתלונן. המתלוננת לא פעלה להגן על עצמה או להגיש תלונה בזמן אמת, היא רק רצתה גט ולהשתחרר מהנאשם. התלונה הוגשה בסופו של דבר בשל החשש לקטינה, וגורמי המקצוע הם שמפנים אותה למשטרה.

הנאשם לא אמר אמת במסגרת ההליכים האזרחיים, בנוגע לטיב ההליכים נגדו.

טענת הנאשם שההסלמה ביחסים עם המתלוננת החלה לאחר הלידה אינה מתיישבת עם העדות שראו סימני אלימות עוד בתקופת ההיריון.

17. ביום 10.11.19 נשמעו סיכומי הנאשם, בהיעדרו, מחמת אי התייצבותו.

ב"כ הנאשם עתר לזכות את הנאשם.

נטען, כי יש לדחות את עדות המתלוננת כבלתי מהימנה.

נטען, כי המתלוננת שיקרה גם לעדות התביעה במקום עבודתה כשסיפרה להן שהיא קורבן אלימות. בעניין זה, ככלל, לא נטען כי העדות עצמן אינן מהימנות.

נטען, כי הוכח בבית המשפט שהמתלוננת שיקרה רבות, באופן שלא מאפשר עוד לסמוך על עדותה:

הוכח שהמתלוננת העלילה עלילות על הנאשם ופעלה להכפשתו ולהחשדתו בעבירות כלפי שתי בנותיו; הפניה ל"טרם" לא היתה תמימה, אלא תפירת ראיות גסה שנועדה לתמוך בתלונה שהגישה מספר ימים לאחר מכן במשטרה, ודי בכך כדי לשלול את מהימנותה; יתר טענות המתלוננת כלפי הנאשם בבית המשפט לענייני משפחה נדחו, ונקבע שאין לטענות אחיזה במציאות ושהנאשם הוא אב מצויין;

בבית המשפט לא חזרה על עדותה הדרמטית בבית המשפט לענייני משפחה;

בבית המשפט לענייני משפחה המתלוננת קשרה בין אירוע האלימות כלפיה לחשד שלה לעבירת מין כלפי בתו של הנאשם מזוגיות קודמת. אין לדבר זכר במשטרה ומדובר בחוסר עקביות;

המתלוננת טענה בבית המשפט לענייני משפחה, שהנאשם עשה שימוש בסכין וניסה לרצוח אותה בכרית, דברים שאין להם זכר בתיק;

המתלוננת טענה שהשכנה א' ראתה את הנאשם עם סכין ביד דבר שאיננו נכון;

המתלוננת תירצה היעדרויות רבות בעבודה בכל מיני תירוצים;

המתלוננת גם לשיטתה שיקרה לעדות התביעה כשתירצה את החבלה בפנים ממה שהו שנפל עליה מהמקפיא;

המתלוננת טענה שדיממה מהפה בגין האירוע אך הדבר אינו נתמך בעדות העדות;

המתלוננת גם לא הכחישה ששיקרה. המתלוננת אישרה בבית המשפט שכל ההתנהלות שלה בבית המשפט לענייני משפחה היא חלק מהמאבק שלא ייקח את הילדה. די בכך להביא לזיכוי הנאשם.

הוצעו מספר אפשרויות לדברי המתלוננת לעדות התביעה: אפשר ששיקרה לעדות התביעה מתוך רצון לקבל מהן תשומת לב, דבר שלא נשלל על ידי העדות; אפשר שרצתה לרצות את חברותיה לעבודה כשהבינה מהתנהלותן שהן מצפות ממנה לתשובה מסוימת; אפשר שהמתלוננת פעלה מראש על דרך "שלח לחמך על פני המים" על רקע היחסים הלא טובים בינה ובין הנאשם, והמתלוננת התכוננה "לקראת הבאות";

בעניין זה נטען, כי העובדה שהעדות עצמן לא פעלו ולא עשו דבר למשמע הווידוי על אלימות מלמדת שהן עצמן פקפקו באמינות הדברים.

אין ללמוד מעדת התביעה ר' ד' (להלן - ר') על מצב נפשי. יכול להיות שהמתלוננת היתה עצובה ומופנמת בגלל אלימות אבל גם יכול להיות שזה בגלל שהיחסים לא טובים והם רבים על כסף.

עדה זו אינה מומחית ולא ניתן ללמוד מעדותה האם החבלה שראתה יכולה או לא יכולה להיגרם מהמקפיא - שזה מה שהמתלוננת אמרה לה. בנוסף, על פי עדותה המתלוננת כבר סיפרה לה בעבר שחבלות בגפיים נגרמו מהנאשם, לא ברור למה כעת שוב נמנעת מלקשור את הבעל לחבלות בפנים? הדבר מתיישב עם האפשרות שהיא מונעת מרצון לתשומת לב.

נטען, כי תלונת המתלוננת נולדה בנסיבות חשודות לאור העיתוי, בסמוך ובצמידות לתביעת משמורת שהגיש הנאשם, וללא פניה מוקדמת לרשויות.

כן נטען, שעדותה של ע' איננה קושרת את הנאשם לאירוע האלימות שבו נחבלה בפנים, המתלוננת קשרה את הנאשם לאירוע זה רק בשיחה עם העדה ר'.

ב"כ הנאשם העיר, שהוא סבור שהכחשתה של העדה ע' קיומו של כל קשר עם המתלוננת בנוגע לחקירתה במשטרה אינה מדויקת, ובעניין זה דווקא המתלוננת, שמאשרת קיומה של שיחה, היא הנכונה וההגיונית.

נטען, כי נפל פגם בחקירה, משדברי הנאשם לחוקר בתום העדות לא תועדו כנדרש - לא במסגרת העימות ולא לאחריו. אי-חקירת טענתו, שהותקף על ידי המתלוננת מהווה פגם והעובדה שהנאשם לא רצה להגיש תלונה בעניין לא היתה צריכה להוות שיקול מבחינת המשטרה. נטען בעניין זה לאפליה לעומת נשים קורבנות, שם נפתחים תיקים גם כשהן אינן משתפות פעולה. נטען, שהדברים גם לא הועברו למרינה החוקרת בתיק, כך שלא היתה יכולה לקבל החלטה אחרת גם לו רצתה. בהקשר זה הועלתה טענת אכיפה בררנית.

בהקשר זה נטען עוד, כי החוקר אישר שלו ידע את הרקע "לא היינו כאן". בעניין זה הוזכר, כי המתלוננת ואביה מאשרים שהתלונה הוגשה בגלל הליך המשמורת.

ביחס למהימנות האב נטען, כי האב לשיטתו ידע ביום האירוע שקיים סכסוך עמוק, גם בנושא כסף והוא מעורב בו. בשלב זה לנאשם כבר היה עו"ד מטעמו. האב גם יודע בשלב הזה שהבת שלו הוכתה לפני מספר חודשים. למרות זאת לא עשה דבר, אפילו לא התעמת בעניין הזה עם הנאשם עצמו. האב העיד שהתלונה הוגשה "כי הוא התחיל לשחק בעניין התינוקת". האב התחמק בתחילה מלהשיב לשאלות לגבי התלונה על האלימות כלפי הילדה, וגרסתו בעניין מיתממת.

עולה מהעדויות שגם אימה של המתלוננת לא מאמינה לה ולא מסכימה עם התנהלותה, בדומה לחברות לעבודה. עדות האב שכיום האם אינה תומכת עוד בנאשם נסתרה בכך שהנאשם הראה מתוך מכשיר הטלפון שלו שיחות הדדיות שהתקיימו בינו ובין האם. לא יעלה על הדעת שהיא תשמור על קשר עם מי שהיכה את בתה. הנאשם צריך היה לזמן את האם לעדות וסירב לעשות כן, אך גם מה שהוצג תומך בגרסתו וגם המאשימה יכולה היתה להביא אותה.

המתלוננת אמרה בעימות שא' היתה עדה. אבל א' לא רצתה לבוא להעיד, בדומה לאמה.

עדות הנאשם קוהרנטיות והוא סיפר למן הרגע הראשון לגבי אירוע בודד, שהוא בכלל לא מואשם בו.

דין והכרעה

18. בחינה קפדנית של הטענות ושל הראיות מובילה למסקנה, שיש בעדות המתלוננת, בצירוף ראיות נוספות, כדי לבסס את אשמת הנאשם במיוחס לו מעבר לספק סביר. דין הטענה כי מדובר במתלוננת "שקרנית" שלא ניתן לסמוך על עדותה כלל - להידחות.

19. עולה מהראיות, כי המתלוננת והנאשם נישאו בתאריך xx.xx.2015 והתגרשו בתאריך xx.xx.2018. בתם המשותפת נולדה בסוף שנת 2016 (עמוד 13, שורה 18; עמוד 44 שורה 28; נ/4). המתלוננת עזבה את בית המגורים המשותף בספטמבר 2017 (עמוד 14, שורה 11).

20. המתלוננת סיפרה בחקירתה הראשית, שהנאשם היכה אותה בתקופת נישואיהם ובאופן ספציפי תיארה את שני האירועים המפורטים בכתב האישום:

אירוע ראשון שהתרחש כשמונה חודשים לפני הפרידה (כלומר, בסביבות אפריל 2017 - ראו לעניין הזמנים עמוד 14 שורה 5, עמוד 33 שורה 25):

"...הוא היכה אותי חזק בפנים, נתן לי אגרופים בפנים, בעיטות לרגלים, משך את השיער. מעך את הפנים עד שיצא דם מהשיניים. באותו יום נאלצתי ללכת כך לעבודה. אמר לי אם תספרי משהו [תהיי] 5 מ' מתחת לאדמה ונאלצתי לשים

[מייק] אפ וללכת לעבודה כך. (עמוד 13 משורה 22. ראו גם עמוד 15 משורה 13, עמוד 32 משורה 18);

אירוע שני שהתרחש ביום בו עזבה את הבית, כשלושה חודשים לפני הגשת התלונה (התלונה הוגשה ביום 31.12.17, כלומר מדובר באירוע מספטמבר-אוקטובר 2017, ראו גם עמוד 14 שורה 5. כן ראו עדות הנאשם לפיה מדובר היה בחג הסוכות, דהיינו תחילת אוקטובר 2017, עמוד 75):

"באותו יום כשעזבתי את הבית, העזתי להתווכח איתו על כסף, הוא התעצבן ממש היה רותח מעצבים ואמר לי שאם לא אתן לו את הכסף, הוא יקח סכין וידקור אותי בכבד וישפוך אותו" (עמוד 14 משורה 7); "...באותו יום שעזבתי את הבית התווכחתי על כסף ואמר לי אם לא יהיה לי כאן מחר עשרים אלף שקל בחשבון שלי אני אקח סכין ואדקור אותך בכבד ואשפוך לך אותו" (עמוד 33 משורה 1).

21. כאמור, הנאשם עותר שלא לקבל את עדות המתלוננת מחמת שקריה, שלטענתו הוכחו במהלך המשפט וכן בשל קיומו של מניע פסול בהגשת התלונה, שהמתלוננת הודתה בו ובשים לב לשיהוי בתלונה ולעיתויה. להלן ייבחנו טענות אלה:

מועד, עיתוי והמניע להגשת התלונה

22. למעשה, אין מחלוקת בין הצדדים, לגבי עיתוי הגשת התלונה, כי המניע להגשת התלונה היה הליכי המשמורת שברקע, ותביעת הנאשם למשמורת משותפת. המתלוננת אישרה את הדבר בעדותה, באופן הברור והפשוט ביותר (ראו, למשל, בעמוד 16, ובעמ' 30-31).

23. גם אביה של המתלוננת העיד על כך. לשאלת ב"כ הנאשם מדוע המתלוננת הגיעה למשטרה: "כי הוא התחיל לשחק בעניין התינוקת...רוצה את הילדה אצלו והיא פחדה שלא יזיק. יש רשויות חוק והם מחליטים מה עושים עם התינוקת" (עמוד 62, שורה 7); "...אחרי שכבר רצה את הילדה אצלו ואנחנו מפחדים לתת לו את הילדה, אולי ינקום בה ויזיק לה, לא יכולים לקחת אחריות על עצמנו, יש רשויות חוק והם יצליחו [צ"ל "יחליטו", ע.ח.] (עמוד 62, שורה 26); עמוד 64 החל משורה 1 ובפרט משורה 6: "לא הייתי שותק על זה שהרים עליה ידיים, אבל אני לא יכול לקחת אותה בכוח להתלונן, היא כל הזמן רצתה גט וזהו, לא לראות אותו...כשהוא התחיל כבר לשגע אותה על הילדה, אמר או הוא או היא, נלך למשטרה ונפתח הכל, רצינו למנוע הכל, גם את המשטרה ואם כבר פתח נלך, היא בהתחלה רצתה גט ושום דבר"; ומשורה 26: "...הוא אלים כלפי האמא ויש מקרים ושמענו גם אתמול, כדי לנקום באמא יכול לעשות משהו לילדה... רשויות החוק יחליטו מה לעשות בילדה".

24. עולה, איפוא, כי אין מדובר במניע נסתר, או כזה שהמתלוננת מתכחשת לו או מבקשת לטשטשו. המחלוקת בין הצדדים היא, האם מדובר במניע **פסול** ובעיקר, האם העיתוי והמניע תומכים בטענת הנאשם, כי מדובר בתלונה **שקרית**.

25. עצם כבישת התלונה מהווה נתון שעל בית המשפט לתת לו משקל בעת בחינת מהימנותה. בעניין זה הלכה ידועה היא, כי הגם שכבישת תלונה בגין עבירות במסגרת המשפחתית אינה דבר נדיר, על בית המשפט לבחון, כחלק ממארג הראיות, גם את הסיבות לכבישת התלונה, את ההסברים שניתנו בהקשר לכך ואת ההסבר העולה מהראיות לגבי מועד הגילוי.

26. במקרה זה, בחינת הדברים מתוכם, כמו גם לאור הראיות הנוספות, אינה מובילה למסקנה הנטענת על ידי הנאשם, כי מדובר במניע פסול ובתלונה שקרית.

מהראיות עולה, כי אין מדובר בתלונת שווא שנרקמה לצרכי מאבק המשמורת, אלא בתלונה אמיתית שסכסוך המשמורת היווה תמריץ להגשתה. מדובר במתלוננת, קורבן אלימות, שהחליטה לא להתלונן במשטרה "בזמן אמת" וגם לא בעת פרידתה מהנאשם. המתלוננת נקטה באמצעי טשטוש, הסתרה, הכחשה והדחקה האופייניים לקורבנות אלימות במשפחה, ואף לא פעלה "בזמן אמת" להגן על עצמה באופן אפקטיבי מפני אלימות הנאשם. ראו לעניין זה, למשל, בעמוד 33 משורה 1: "אחרי שהיה מכה אותי היה מצטער ומבקש סליחה... הייתי בהריון וגם אחרי הלידה, ואמרתי אולי בגלל הלידה ישתנה, דיברתי והוכחתי אותו כמה פעמים ואמרתי לו, ומה ששבר את גב הגמל היה שבאותו יום שעזבתי את הבית התווכחנו על כסף ואמר לי אם לא יהיה לי כאן מחר עשרים אלף שקל בחשבון שלי אני אקח סכין ואדקור אותך בכבד ואשפוך לך אותו". אך כאמור, אותו אירוע ש"שבר את גב הגמל" גם הוא לא הוביל להגשת תלונה, אלא אך לעזיבת הבית. ובהמשך (משורה 11): "גם הייתי נסערת מאד וגם נתתי לו צ'אנס, כל פעם מחלתי לו ואמרתי למען הילדה והנישואים"; ראו גם בעמוד 37 משורה 14 שהתביישה לספר לרופא או להורים שלה ופחדה מהם "מהבושה שהיה לי בן אדם מכה".

המתלוננת החליטה לפרוץ את מעגל השתיקה ולהתלונן, כשהתעורר בה החשש לפגיעה אפשרית בבת המשותפת במסגרת הסדרי הראייה. גם אז, התלונה נעשתה באופן המינורי והמינימאלי שהעריכה שנחוץ על מנת למנוע פגיעה אפשרית בבת המשותפת במסגרת הסדרי הראייה.

טיעון המאשימה בעניין זה, כי אכן קיים קשר בין התלונה ובין הליך המשמורת, מאחר שהדבר יצר תמריץ לתלונה - הצורך בהגנה על הבת הקטינה, על פי תפיסתה הסובייקטיבית של המתלוננת - מתיישב עם יתר הראיות שבתיק ויש לקבלו.

הערכת ראיות בעבירות בתוך המשפחה וקיומן של ראיות חיצוניות

27. מטיבן של עבירות אלימות במשפחה, שהן מתרחשות פעמים רבות ללא עדים נוספים. בית המשפט העליון נדרש לסוגיה זו לא אחת עת בחן פסקי דין של הערכאה הדיונית ואפיין את ייחודה של מלאכת קביעת העובדות בתיקים מעין אלה.

כך, למשל, קבע בית המשפט העליון בע"פ 1275-09 בעניין פלוני (פורסם בנבו, פסקה 30):

"העבירות בהן עסקינן הן עבירות אלימות בתוך המשפחה. כשמן כן הן, עבירות המתבצעות בדרך כלל במישור הסמוי מהעין, שכן הן נעברות בדלת אמותיו של התא המשפחתי. עבירות אלה מתבצעות במרבית המקרים בצנעה, ללא עדים נוספים, זולת מבצע העבירה הנטענת והקורבן, ולכן לבית המשפט אשר נדרש לקבוע את אשמתו של הנאשם אין אלא להעדיף את גרסתו של אחד הצדדים. בשאלת אימוץ גרסתו של צד זה או אחר, כאשר אין בנמצא ראיות חיצוניות, ישנה חשיבות יתרה להתרשמות הבלתי אמצעית מאותות האמת ושפת הגוף של הקורבן, של הנאשם ושל העדים..." [ההדגשה הוספה]

28. אחריות רבה מוטלת, איפוא, על בית המשפט בבואו להעריך עדות מתלוננת בעבירת אלימות במשפחה מזה, ועדות

נאשם מזה, וכשהוא נדרש לעתירת המאשימה להעדיף את עדות המתלוננת על פני גרסת הנאשם, מקום בו אין קיימות ראיות חיצוניות או חיזוקים אחרים. בעניין זה, הלכה היא, כי הגם שאין נחוצה, מהבחינה הפורמאלית, תוספת ראייתית לעדות יחידה של קורבן העבודה, ובית המשפט מוסמך לתת בה אמון ולהרשיע על פיה, על בית המשפט **"להזהיר את עצמו" בעשותו כן ולדקדק בבחינת העדות** (ראו, למשל, בעניין פלוני הנ"ל, פסקה 35).

29. במקרה זה, כפי שיפורט להלן, קיימות גם ראיות חיצוניות ואין מדובר במקרה שבו בית המשפט נאלץ להכריע בין שתי עדויות בלבד. עם זאת, משום התלונה מאוחרת, בעיתוי שיש בו לעורר את החשד בנוגע למהימנות התלונה, הרי שנחוצות זהירות וחשדנות גם בבחינת הראיות הנוספות.

משכך, יש לבחון באופן קפדני כל טענה בנוגע לחוסר מהימנות בנפרד ולגופה, וכן יש לבחון את הטענות במבט כולל ומשולב, ובשים לב למכלול הראייתי. במקרה זה, גם לא ניתן להפריד הפרדה אמיתית בין בחינת סוגיית העיתוי להגשת התלונה והמניע להגשתה ובין סוגיה משמעותית נוספת שנדונה במשפט שעניינה תלונות שהגישה המתלוננת בנוגע להתנהגות הנאשם עם שתי בנותיו הקטינות (תלונה בגין אלימות בעניין התינוקת המשותפת של הנאשם והמתלוננת וחדש בעל אופי מיני בנוגע לבתו הקטינה של הנאשם מזוגיות קודמת).

שימוש במסמכים חסויים מהליך אחר

30. בהקשר זה ייאמר כבר כעת, כי **במקרה ספציפי זה**, בשונה ממקרים אחרים, אכן הצריכה הצגה מיטבית של גרסת הנאשם, את הפנייה למסמכים שהוגשו במסגרת הליכים אזרחיים בין בני הזוג. בשונה ממקרים שכחים אחרים, במקרה זה אכן קיימת רלוונטיות לסוגיות שהועלו מתוך ההליכים האזרחיים ואין מדובר בהרחבת חזית או בסרבול שנעשה שלא לצורך. גם אם יש מקום לביקורת בנוגע לאופן ההתנהלות המשפטית והדיונית בהקשר זה, ובעיקר חוסר היעילות והשקידה מצדו של הנאשם, הרי שאין פגם בעצם הבאת הדברים במסגרת ההליך הפלילי.

בעניין זה יש מקום לחזור ולהדגיש גם במסגרת הכרעת הדין כי במצב המשפטי הקיים, צד המבקש לעשות שימוש בהליך, במסמכים חסויים מתוך הליך משפטי אחר, חייב לקבל לכך היתר המותב המוסמך באותו הליך וזאת **בטרם** יעשה בו כל שימוש. מסקנה זו מתבקשת ונגזרת ישירות מהוראות סעיף 70 לחוק בתי המשפט (ראו והשוו בעניין זה גם בש"פ 4747-11 פלוני מיום 26.10.11; בש"פ 5291-14 עוקבי מיום 24.8.14, פורסמו בנבו).

יתרה מזאת, מקום בו הצד האחר להליך (ובמקרה זה - המאשימה) איננו צד להליך האחר, הרי שאין לאותו צד **גישה לאותו הליך או למסמכים המצויים בו**, ועל כן ההגינות הדיונית מחייבת, כי יתאפשר לצד שכנגד לעיין **במכלול** המסמכים מאותו הליך, **עובר** לדיון בבית המשפט, על מנת לאפשר בקרה על אופן השימוש במסמכים, מעקב אחר החקירה הנגדית, והעלאת התנגדויות בעת הצורך.

31. עוד נחוצה הערה בשלב זה, בנוגע לאמביוולנטיות שהביע ב"כ הנאשם לאורך ההליך כולו בכל הקשור לחשיפת בית המשפט לטענות שהעלתה המתלוננת במסגרת הליכים אחרים, או במשטרה. בעניין זה הובעו, בה בעת ובמקביל, שלוש עמדות או נטיות שונות: העמדה לפיה קיים פסול בחשיפת בית המשפט למידע בנוגע לתיקים סגורים או כזה שהוגדר כ"הכפשות" וחשש מפני **השפעה לא רצויה** על בית המשפט כתוצאה מהעלאת טענות כאלה; העמדה לפיה יש לסמוך על מקצועיות בית המשפט בהבחנה בין עיקר לטפל, בין אמת ללא אמת ובין רלוונטי ללא רלוונטי ולאפשר חשיפת בית המשפט לכל מידע או טענה שהם **רלוונטיים** להליך, ובפרט להגנת

הנאשם; עדותו בפועל של הנאשם בבית המשפט שבין היתר הצריכה ריסון והצבת גבולות הן מצד בא כוחו והן מצד בית המשפט, הן בנוגע לכמות (המלל) והן בנוגע לתוכנו ולטיבו. הדברים קיבלו אמנם ביטוי חלקי ומתון בפרוטוקול הדין.

אכן, במקרה זה לא ניתן היה לאחוז את החבל משתי קצותיו. לא ניתן היה לעמוד על עוצמת טענת ההגנה של הנאשם לעלילה מחושבת ורחבה שנרקמה נגדו, מבלי לחשוף את בית המשפט לפרטי הטענות שהועלו מחוץ לכותלי בית המשפט וברקע לדברים; לא ניתן מחד גיסא שלא לחשוף את בית המשפט לטענות "מכפישות" כנטען ומאידך לבקש לקבוע, כי לאור טענות "מכפישות" שהועלו יש לדחות את התלונה כבלתי מהימנה.

גם בעניין זה, בית המשפט מזהיר את עצמו להבחין בקפידה בעת ניתוח הראיות במעמד שיש לייחס לכל ראיה, במטרה שלשמה הוגשה, תוך הבחנה בין עצם אמירת הדברים לבין אמיתותם, ובהשתלבותה ביתר הראיות והטענות. וכעת לבחינת הראיות לגופן:

התלונה בגין גרימת חבלות לקטינה

32. ראשית יובהר, כי אין מיוחסת לנאשם שבפני עבירה כלשהי כלפי מי מבנותיו ואין מחלוקת, כי חקירות משטרה בעניין זה, אם נפתחו בכלל, נסגרו זה מכבר. הנחת המוצא לדין שבפני היא, שהנאשם לא ביצע כל עבירה כלפי איזו מבנותיו ובאופן ספציפי: הנאשם לא חבל בקטינה, בתם המשותפת של הנאשם ושל המתלוננת ולא היה אלים כלפיה. אין בפני כל ראיה המצדיקה הנחה או קביעה אחרת.

33. מהראיות והעדויות שנפרסו בפני עולה, כי ביום 29.11.17 הגיש הנאשם לבית המשפט לענייני משפחה תביעה למשמורת משותפת (ראו בעמוד 15, שורה 3 ובעמוד 33, שורה 29). במהלך התדייניות שהתקיימו בין הצדדים בהנחיית עוסי"ת מוסמכת נקבע מתווה זמני להסדרי ראיה שכלל גם פרקי זמן בהם הקטינה תהיה במשמורת הנאשם, ללא הגבלה או פיקוח. הדברים עולים הן מעדות הנאשם והן מעדות המתלוננת ואין עליהם למעשה מחלוקת.

34. אין מחלוקת, כי ביום 27.12.17, יום רביעי בשבוע, שהיה היום הראשון שבו הנאשם אסף את הקטינה מגן הילדים ושהה איתה עד הערב, הגיעה המתלוננת עם הקטינה למוקד "טרם" בטענה לחבלות בהן הבחינה על גופה של הקטינה.

35. בהמשך לכך, ביום 31.12.17 הגישה המתלוננת תלונה במשטרה. מהמתלוננת ניגבו בזו אחר זו שתי הודעות נפרדות: הודעה משעה 09:16 בנוגע לחשד לאלימות כלפי הקטינה (ת/5); הודעה משעה 10:10 בנוגע לטענות לאלימות הנאשם כלפיה (ת/6). יצוין, כי האמרות התקבלו ללא הסתייגות בנוגע לעצם אמירת הדברים (להבדיל מאמיתות התוכן) ולא נתבקשה חקירת גובה האמרות. כאמור לעיל, אף שניגבו אמרות נפרדות אין מחלוקת בנוגע לקשר בין שתי האמרות.

36. כתוצאה מהגשת התלונה בנוגע לקטינה, והעלאת הטענות על ידי המתלוננת, ננקטו על ידי בית המשפט לענייני משפחה צעדים שנועדו להבטיח את שלום הקטינה ולברר את הטענות, ועד תום הברור הוגבלה משמורת הנאשם והוטלו מגבלות בהסדרי הראיה. גם בעניין זה אין מחלוקת.

37. בסופו של דבר, בהסתמך על גורמים מקצועיים שמונו לשם כך, ולאחר חקירות שנערכו בבית המשפט, קבע בית

המשפט לענייני משפחה באופן ברור, כי אין כל מסוכנות של הנאשם כלפי הקטינה, לא הוטל דופי בהורותו והוסרו המגבלות שהוטלו על מפגש הנאשם עם הקטינה. הנאשם העיד בעניין זה, שגם כיום אין מגבלות על המפגש, הסדרי הראיה שנקבעו מתקיימים ללא הפרעות וההליכים ממשיכים להתנהל בנוגע לבקשתו להרחבתם. כאן המקום להעיר, כי ב"כ הנאשם הפנה לפער העולה בין עוצמת הדברים כפי שהפגינה המתלוננת בבית המשפט לענייני משפחה ובין המינוריות של עדותה בעניין בפניי - וטען כי מדובר באינדיקציה נוספת לחוסר מהימנותה של המתלוננת. התרשמותי היא, כי מדובר במתינות שהושגה עם הזמן ותוצאה חיובית של תהליך הליווי בחסות בית המשפט וברוח הדברים שנכתבו על ידי בית המשפט לענייני משפחה בהחלטתו **נ/1**, וכפי שתפורט להלן. לא מצאתי בכך אינדיקציה לחוסר מהימנות או חוסר עקביות.

38. בד בבד, טענות הנאשם לעלילה ולמהלכים שקריים מצד המתלוננת שנועדו לפגוע בו ולקדם אינטרסים של המתלוננת בסכסוך המשמורת הובאו בפני בית המשפט לענייני משפחה ונדונו על ידו ועמדו גם בפני **הגורמים המקצועיים שמסרו התרשמותם והמלצותיהם לבית המשפט**. בית המשפט לענייני משפחה דחה את הטענות בנוגע לעלילה ולתלונת שווא מצד המתלוננת בנוגע לקטינה. נקבע, כי תלונת אלה **הגם שאין להן אחיזה בראיות** לא הוגשו מתוך רצון לפגוע בנאשם או במשמורתו, אלא קיימת תחושת סכנה סובייקטיבית **ואותנטית** אצל מתלוננת (ההדגשות הוספו): "...שוכנעתי **שלתפיסתה הסובייקטיבית של האם מהווה האב סכנה לקטינה, ואין מדובר בטענות אשר מקורן ברצון האם לפגוע או לחבל בקשר שבין האב והקטינה משיקולים פסולים**. עם זאת ובהתבסס על התשתית הראייתית המונחת בפניי, באתי לכלל מסקנה כי אין לתחושתה הסובייקטיבית של האם כל אחיזה במציאות, והיא נובעת מקשייה ליצור נפרדות בינה ובין הקטינה ובהשלכה של תחושתיה וחוויותיה ממערכת היחסים שלה ושל האב על מערכת היחסים שבין הקטינה ובין" (נ/1, פסקה 24); "לא מצאתי כי יש זיקה בין חששה של האם מפני פגיעת האב בה ובין נושא הדיון שלפניי" (נ/1, פסקה 34).

39. יובהר, כי מבחינה משפטית, ואף שהדברים לא סויגו על ידי אף אחד מהצדדים, התרשמותו של בית המשפט לענייני משפחה מהווה עדות סברה בהליך שבפניי. עם זאת, מקובלת עליי עמדת הצדדים, ובעיקר עמדת ב"כ הנאשם, כי מדובר בהליכים המבוססים במידה רבה על התרשמות גורמים מקצועיים. מן הראיות שהובאו בפניי ומהתרשמותי הבלתי אמצעית ממכלול העדויות, מסקנתי ביחס למתלוננת ולמניעיה תואמת את זו של בית המשפט לענייני משפחה. מכל מקום, ודאי שאין במסמכים שהוגשו מתיק בית המשפט לענייני משפחה כדי לבסס טענה, או למצער לתמוך בטענה, שהמתלוננת העלילה עלילה מחושבת על הנאשם או "תפרה ראיות" כנגדו.

40. גם ביתר הראיות המצויות בפניי אין כדי לתמוך במסקנה שאותה מבקש הנאשם להסיק: אכן עולה מהעדויות, שלולי תביעת המשמורת, או ליתר דיוק, לולי הסדרי הראייה שהוחל ביישומם, סביר שהמתלוננת לא היתה מגיעה לתחנת המשטרה כלל וגם לא היתה מתלוננת לעולם על מעשי האלימות כלפיה. לולי אותו "תמריץ" שנוצר בשל חששה האותנטי והכן של המתלוננת לשלומה של הבת הקטינה, היתה המתלוננת נותרת אילמת, כקורבנות אלימות רבות.

התרשמותי מעדות המתלוננת היא, שתיארה בפניי את הדברים כפי שחוותה אותם וכפי שהם, באופן מינורי, בפשטות ובענייניות והשיבה בכנות גם לשאלות שהיה בהן להציג את התנהלותה באופן בלתי מחמיא.

מעדות המתלוננת, המקובלת עליי ככנה ומהימנה עולה, שלא היה לה עניין לחשוף את מעשי האלימות להם היתה קורבן, לא "בזמן אמת" ולא בדיעבד והיא לא הייתה מעוניינת בטיפול משטרתי בעניין. המתלוננת המשיכה "לספוג" את מעשי האלימות במהלך התקופה, עד שהחליטה שלא לסבול עוד, ולשים קץ לקשר הזוגי (עמוד 33 משורה 1).

גם כשהחליטה להפסיק את הקשר הזוגי ולעזוב את הבית, וחרף קיומן של מחלוקות כספיות משמעותיות ברקע, המתלוננת לא התלוננה באותה נקודת זמן במשטרה. לכאורה, על פי תיזת העלילה שהוצגה, בנקודת זמן זו יכולה היתה המתלוננת "להרוויח" ו"לקצור את פירות" תכנונה המוקדם והמתוחכם. המתלוננת לא עשתה כן. עולה, כי המתלוננת היתה מעוניינת אך ורק בניתוק הקשר ובגירושין, ללא מעורבות משטרתית או חשיפה של מעשי האלימות שחוותה.

כמפורט לעיל, בעניין זה העיד גם אביה של המתלוננת, מתוך כאב, דברים ברורים.

41. כאמור, הפניה למשטרה לא נעשתה "בזמן אמת" על מנת להגן על עצמה, אף לא בתגובה או במקביל לעזיבת הבית או לסכסוך הכספי, אלא כתגובה לשהות הנאשם עם התינוקת המשותפת במסגרת הסדרי ראייה, ללא פיקוחה או הגבלות אחרות. אז התעורר אצל המתלוננת חשש לשלומה של התינוקת וחשש זה הוא שהביא אותה להגשת התלונה. ההתרשמות הברורה היא, שמדובר במי שלא פעלה להגן על עצמה ולהבטיח את שלומה בזמן אמת, אך לא יכלה לשאת את החרדה שמא הקטינה תיפגע, כשהם שהיא נפגעה או מתוך נקמנות כלפיה. חשש זה, תחושת האחריות והחובה להגן על הקטינה, כפי שהמתלוננת הבינה אותה, הם שהביאו אותה לחשוף גם את מעשי האלימות כלפיה. המתלוננת קושרת בין חוויותיה מהיחסים עם הנאשם ותחושת הסכנה שלה מפניו ובין אבהותו ויחסיו עם בתם המשותפת. הקשר בין שני הדברים חוזר ומוסבר על ידי המתלוננת:

בעדותה בפניי - ראו בעמוד 31: "אני תמיד פחדתי והתנגדתי שיקח אותה, כי כמו שהרים עליי ידיים והתנהג אליי, אני לא אתן שיתנהג ככה על הילדה"; עמוד 40 משורה 29;

וכן בבית המשפט לענייני משפחה - ראו למשל נ/2 מיום 12.9.18 בעמוד 31: "...אף אחת שכאן לא חיה עם הבנאדם זה, לא הייתה איתו כל הזמן. אני מכירה את האדם הזה, את כל האלימות והמסוכנות שלו ואי המסוגלות שלו. אני חוויתי ממנו את כל המכות הקשות. כמה פעמים הוא ניסה לרצוח אותי, [אם] זה עם סכין או כרית שכל פעם היה שם אותה על הראש שלי. הבנאדם הזה בנאדם נוכל ורמאי, ואיני מאמינה לו בשום דבר. אני אשמור ואגן על הילדה שלי עד נשימה אחרונה שלי. לא אתן שיקרה לה משהו, כי אם יש מסוכנות כלפיי, אותו דבר כלפיה. הוא יכול לפגוע בה כדי לפגוע בי, לפגוע דרכי. אמנע את זה".

הדברים מצוינים מפי המתלוננת גם בעת הפניה ל"טרם" (נ/4).

42. המתלוננת חוששת, כי כשם שהנאשם פגע בה ומסוכן כלפיה, כך הוא עלול לפגוע בקטינה ומסוכן כלפיה. כפי שקבע בית המשפט לענייני משפחה, בהתבסס גם על גורמי המקצוע, מדובר ב**השלכה**, וככזו היא **אותנטית**, גם אם אין לה אחיזה במציאות. זו טיבה של השלכה. ככל שמדובר בקורבן אלימות, היווצרותה של אותה השלכה, כמו גם ההתנהגות המגוננת המועצמת כלפי הקטינה על רקע זה, הם מובנת ואף צפויה. אין מדובר איפוא, ברצון למנוע את הסדרי הראיה בין התינוקת ובין הנאשם שהביאו ל**בדיה** בדבר אלימות כלפיה, אלא מדובר בחשש אמיתי של המתלוננת שנבע מהיכרותה עם הנאשם ומקורבנותה שהכריע אצל המתלוננת הכף להתלונן כעת במשטרה, על מנת להגן על התינוקת.

במובן זה, כפי שנאמר כבר לעיל, מדובר בטענות השלובות זו בזו, מניעות זו את זו ומונעות זו על ידי זו ולא ניתן להפריד ביניהן.

43. בעניין זה גם יוזכר, כי המתלוננת הגיעה למוקד "טרם" יחד עם התינוקת, הציגה תמונות בפני הגורם הרפואי ואת

חששותיה. במסמך **4/נ** אכן קיים תיעוד לכך שסימני אדמומיות קלים בגב "לא ברור ממה" הוצגו במרפאה. תמונות אלה גם הוצגו לחוקר בתחנה (**ת/5**). בעת בדיקת הקטינה ב"טרם" הסימנים התפוגגו ואין תמיכה בתעודה הרפואית להתרשמות המתלוננת, כי מדובר בחבלה. הדברים מוטחים במתלוננת גם בחקירתה במשטרה, שם השיבה שהסימנים חלפו אחרי שעה וחצי (**ת/5**) וכאמור, התיק נסגר (ככל שנפתח). עם זאת, לא ניתן לומר שמדובר בתלונה המבוססת על פרי דמיונה והבל פיה של המתלוננת בלבד.

44. לסיכום עניין זה, הטענה כי הוכח במשפט שהמתלוננת העלילה עלילה מתוכננת ו"תפרה ראיות" שנועדו להפליל את הנאשם בעבירת אלימות כלפי בתו הקטינה נדחית.

טענות לגבי עבירות מין בקטינה מקשר זוגי קודם

45. הטענות בעניין זה אין מקורן בחומר חקירה משטרתי שהוצג בפניי, אלא הן עולות מעדות המתלוננת (ראו בעמודים 15, 32) ומעדות הנאשם.

46. גם בעניין זה יובהר, כי אין מיוחסת לנאשם שבפניי עבירה כלשהי ביחס לקטינה זו, ואין בפניי כל ראיה המעוררת חשד אחר ביחס לנאשם כלפי הקטינה. גם בעניין זה, במסגרת ההליכים שהתנהלו בבית המשפט לענייני משפחה, ולאחר בחינה וטיפול גורמים מקצועיים שמונו לשם כך, לא נמצא, כי קיים כל דופי באבהות הנאשם, או כי קיימים פגם או בעייתיות בקשר שבין הנאשם ובתו. חשש זה הוסר לחלוטין ואין כיום כל מגבלה בקשר שבין הנאשם ובתו.

47. נטען, כי קיימים פערים משמעותיים בין האופן המתון בו העידה המתלוננת בבית המשפט בפניי לעומת האופן בו הוצגו הדברים בהליך האזרחי. מעבר להתרשמותי ביחס לטענה זו שהובאה לעיל, קיים אזכור של עניין זה מפי המתלוננת במסמכים המצויים בפניי במקום אחד (**ת/12** מיום 17.1.18 בעמוד 9). לא התרשמתי מפער משמעותי ביחס לעדות בבית המשפט. לא הוצגו מסמכים התומכים בטענות נוספות להתנהלות המתלוננת בהקשר זה בהליך אחר בפתח תקווה כעדות הנאשם (עמוד 77) ודברים נוספים אלה לא הוטחו במתלוננת בחקירתה.

48. אין בידי לקבל גם את טענה, כי המתלוננת קשרה **באופן שקרי** בין האירוע שבכתב האישום ובין הרקע הקשור באותה קטינה. המתלוננת העידה על הקשר בין שני האירועים בעדותה בפניי (עמוד 15 משורה 13; עמוד 32 משורה 18) וכן בדבריה בבית המשפט לענייני משפחה (**ת/12** עמוד 9). עיון בהודעת המתלוננת במשטרה **ת/6** מלמד, כי המתלוננת מסרה אז את שמה של הקטינה כמי שהיתה נוכחת בעת אירוע האלימות (וראו בעניין זה גם **ת/11** לגבי שיחה עם אמה של הקטינה, שהתנגדה לערב את הקטינה בחקירה). אמנם, המתלוננת לא פירטה במסגרת ההודעה (אך גם לא נשאלה) לגבי הרקע לאירוע כלל, משמע, כי גם אין "הפללה" של הנאשם בעבירת מין מצד המתלוננת בחקירת משטרה במסמכים המצויים בפניי. בעניין זה גם הנאשם העיד, כי האירוע לא נחקר במשטרה.

49. לסיכום עניין זה, לא ניתן לקבל טענת הנאשם, כי הוכח בבית המשפט מעשה הפללה שקרי מצד המתלוננת כלפי הנאשם בעניין זה.

טענות שקריות של המתלוננת בבית המשפט לענייני משפחה

50. בעניין זה נטען, כי בבית המשפט לענייני משפחה שיקרה המתלוננת עת ייחסה לנאשם מעשי אלימות שלא בא זכרם בתיק החקירה - שימוש בסכין, ניסיון רצח בכרית. ב"כ הנאשם הפנה לדברי המתלוננת בבית המשפט לענייני

עמוד 15

משפחה נ/2 וראו גם בעמוד 41 לעדותה משורה 15.

51. בתיק שבפניי אין מיוחסים לנאשם מעשי אלימות מעבר לשני המעשים המפורטים בכתב האישום. עם זאת, ברקע הדברים קיימת טענה חוזרת, שאין מדובר במעשי אלימות בודדים או חד פעמיים, אלא שהמתלוננת ספגה אלימות מידי הנאשם במהלך נישואיהם, וכבר מראשיתם.

ייאמר כבר בשלב זה, שאכן הוכח בפניי, כי המעשים המפורטים בכתב האישום אינם מעשים נקודתיים וחד-פעמיים וכי קיימת אלימות של הנאשם כלפי המתלוננת גם ברקע הדברים. בעניין זה, מעבר למהימנות עדות המתלוננת קיימות גם ראיות תומכות חיצוניות, העולות אף כדי סיוע.

כאמור, הנאשם איננו מואשם במעשים נוספים על אלה המפורטים בכתב האישום ובית המשפט לא ירשע במקרה זה את הנאשם במעשים נוספים, שלא הוכחו באופן קונקרטי. אך קיימת חשיבות למכלול הנסיבות שברקע, הקשורות בביצוע העבירה, משליכות על הערכת עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים ומידת האשם והן וודאי רלוונטיות לצורך גזירת הדין.

52. מכל מקום, לא מצאתי כי בדברי המתלוננת אליהם הפנה הנאשם מתוך הדיונים בבית המשפט לענייני משפחה יש כדי להצביע על היות המתלוננת שקרנית או מגמה של שקרנות בעדותה. מדובר בהתבטאויות שאמיתותן הקונקרטית לא הוכחה בתיק שבפניי (אך גם לא יוחסה לנאשם) אך גם אי-אמיתותן לא הוכחה בפניי באופן המאפשר קבלת הטענה, כי מדובר בשקר פוזיטיבי.

לאור האמור לעיל, גם בעניין זה לא הונחה תשתית המצדיקה את הטענה, כי מדובר במתלוננת "שקרנית".

התנהלות שני בעלי הדין בהליכים האזרחיים

53. אכן, למקרא המסמכים מההליכים האזרחיים, ניתן בהחלט להתרשם מהתנהלות רוויית יצרים ומלבה, הן של בעלי הדין והן של באי כוחם, ועולה ששני הצדדים אינם טומנים ידם בצלחת. לא ניכר כלל במסמכים שהוגשו כראיה, מאמץ של מי מהצדדים או באי כוחם למתן את תעצומות הנפש או, למצער, להתאמץ לדייק במלוא הטענות. כאמור, הדברים נכונים בנוגע **לשני בעלי הדין**.

54. בנוגע לנאשם עולה, כי ביקש למזער, עד כדי להעלים מידעת הערכאות האזרחיות, קיומו של התיק הפלילי, גם לאחר שהוגש כבר כתב האישום. זאת, גם אם מתייחסים לאמרות בעלי הדין בלבד ומתעלמים מאמרות באי כוחם: כזכור, כתב האישום בתיק שבפניי הוגש ביום 17.4.18. ביום 7.2.19 בבית המשפט לענייני משפחה, הנאשם טען שכתב האישום מייחס לו רק "דחיפה בדלת" וביום 11.2.19 הוגש לבית המשפט לענייני משפחה העתק כתב האישום על ידי המתלוננת, תוך ציון כי חרף החלטת בית המשפט מיום 28.10.18 הנאשם לא הגיש את כתב האישום (ראו **ת/2**).

כך גם בנוגע להכחשת הנאשם בעדותו בפניי, שהיה "סרבן גט" והטענה, מנגד, כי המתלוננת היתה מעוניינת בכליאתו. לאחר עיון במסמכים, אין מנוס ממסקנה, כי עדות הנאשם בפניי אינה תואמת את המסמכים: עולה מהמסמכים, כי הנאשם עיכב את מתן הגט למתלוננת **למעלה משנה** לאחר שניתן פס"ד מחייב לגירושין בביה"ד (ראו **נ/3, ת/13**); בסופו של דבר גט ניתן ביום 2018.02.28). ממסמכים אלה עולה, כי הנאשם חזר וטען בביה"ד שהוא אוהב את המתלוננת, מעוניין לגור איתה ומבקש שלום בית ומתנגד לכפיית גט עליו. זאת, בעוד המתלוננת מתנגדת לכך בתוקף על

רקע היותה קורבן מתמשך להתנהגותו האלימה. כאמור, הדברים נאמרו מפי הנאשם ביוני 2018 וגט ניתן בסופו של דבר רק ביום 2018.א.א.א. מ/5 גם עולה, כי ביום 7.2.19 טען הנאשם בבית המשפט לענייני משפחה שנתן למתלוננת גט "תוך שבוע" וכן טען שהוא חי חיים טובים בזוגיות חדשה ומצפה לילד.

בעניין זה גם תמליל השיחה **ת/1** מחודש פברואר 2018, תומך בטענה לשימוש במתן הגט ככלי בהליך ולכוונת הנאשם שלא לתת את הגט. בפניי, הנאשם בתחילה הכחיש את הטענה להיותו סרבן גט. אך בהמשך, אישר את האמור במסמכים שהוצגו לו ולא התכחש להם, ומסר הסבר. הסברו של הנאשם, כי פעל על סמך עצה שניתנה לו, על מנת לקדם מטרות כלכליות ואחרות במסגרת ההליכים (עמוד 83). אין סיבה שלא להאמין לעדות הנאשם בפניי, שפעל כפי שפעל על סמך עצה שקיבל, ועל מנת לקדם את האינטרסים הדיוניים והכספיים שלו אל מול המתלוננת. המדובר בהתנהלות מתוך מניעים ושיקולים שונים, שהדיוק או אמירת האמת לא היו בהכרח המניע להם. בעניין זה, לכל הפחות ניתן לומר ביחס לנאשם, כי הפוסל במומו פוסל.

55. כך או כך, לא מצאתי לנכון לקדם את הטיפול בתחלואי ההתדיינות בענייני משפחה בערכאות האזרחיות באמצעות תיק פלילי זה. לא עליי מוטלת מלאכה זו. בכל הנוגע להליך שבפניי וככל שקיימות טענות מצד הצדדים, שיש לתת משקל משמעותי להתנהלות ה"אזרחית" בעת בחינת המהימנות בתיק שבפניי, יש לבחון כל טענה לגופה, כפי שנעשה לעיל וייעשה עוד בהמשך. אם וככל שיימצא, כי אכן קיים בסיס עובדתי לטענה בדבר אי אמירת אמת או חוסר התאמה, ייבחן משקלה של הטענה ביחס למכלול הראיות, לאור מהות העניין, נגיעתו או קרבתו לליבת המחלוקת שבפניי, ההסברים שניתנו, וינתן המשקל המתאים בהערכת המהימנות. הדברים נכונים הן ביחס למתלוננת, והן ביחס לנאשם.

56. באופן ספציפי בכל הנוגע לשאלת מתן הגט, איני סבורה כי יש לייחס משקל משמעותי לעניין זה בהערכת מהימנות הנאשם בתיק שבפניי. כאמור, מדובר בהתנהלות נפסדת, אך ככל הנראה שכיחה, של בעלי דין בהליכים בבית המשפט לענייני משפחה ובבית הדין הרבני. אין מדובר בסוגיה מהותית במחלוקת שבפניי או הנוגעת לליבת האירועים.

57. גם בכל הנוגע לאופן בו הוצגו ההליכים הפליליים במסגרת ההליכים האזרחיים, לאחר בחינת הדברים איני סבורה שיש לתת משקל משמעותי להתנהלות הנאשם בעניין זה. אכן, עולה, כי התנהלות הנאשם עולה כדי התחמקות ואף אי דיוק בנוגע לטיב התיק הפלילי וכתב האישום, בניסיון להדוף את טענות המתלוננת לאלימות כלפיה ולערער את מהימנותה באופן כללי (ראו בעניין זה גם אמרתו ב**נ/2**). המתלוננת, מצדה, אכן הגישה את כתב האישום לתיק האזרחי, ועולה כי מדובר בהתנהלות דיונית מתבקשת נוכח התנהלות הנאשם, ולא מצאתי בה פסול.

טענות לשקרים נוספים מצד המתלוננת:

58. בחנתי הטענות לגבי עניינים נוספים שהמתלוננת שיקרה לגביהם ולא מצאתי בהן ממש:

א. הטענה כי עדות המתלוננת שבעקבות האירוע שבכתב האישום דיממה מפיה והדבר אינו נתמך בעדויות האחרות: בחינת העדות מלמדת, כי המתלוננת לא טענה שהגיעה לעבודה כשהיא מדממת מפיה, או כי העדות ר' או ע' ראו דימום מהפה. כזכור, המתלוננת העידה ששמה "מייק אפ" על החבלות והלכה כך לעבודה. כן ראו בעמוד 37, שורה 17 ("שטפתי את הפה"). לאור זאת, לא מצאתי בעובדה שהעדות ע' ור' לא הבחינו בפה מדמם, סתירה או אי התאמה נוכח עדות המתלוננת.

ב. הטענה בנוגע לנוכחות השכנה א' באירוע: בעניין זה אכן מצאתי אי התאמה בין דברי המתלוננת בעימות **ת/7** שהשכנה אמרה לה אחרי האירוע ששמעה את האיום לאמרתה מאותו היום **ת/6** שהיא סיפרה לשכנה על האיום ובין עדותה בבית המשפט שהיתה לא עקבית בעניין זה: בתחילה אישרה שהתקשרה לשכנה ואמרה לה שבעלה איים לפגוע בה בסכין (עמוד 34 שורה 19) בהמשך אישרה לשאלת הסניגור, שא' לא היתה נוכחת באירוע, וכאשר מעומתת עם דבריה בעימות השיבה: "היא היתה לפני כן ושמעה אותו אומר את זה ואחרי כמה שניות הלכה לבית שלה ולקחתי את הילדה... .. היא היתה, אחרי זה הלכה לבית, ואחרי זה אני הלכתי ורצתי מהר לבית שלה" (משורה 23) ובהמשך לא הצליחה ליישב בין הדברים: "היא היתה. היא שמעה. לשאלת בית המשפט, שהסניגור שאל אותי עכשיו ואמרתי לא, אני אומרת התבלבלתי" (עמוד 35 שורה 10).

ממזכר **ת/11א** עולה, כי א' סירבה להיות מעורבת בחקירה, טענה שאינה זוכרת דבר ולא רצתה לשתף פעולה. היחידה החוקרת בחרה שלא לבצע פעולות נוספות על מנת לנסות ולגייס את א' לשתף פעולה או לגבות את אמרתה. משכך, אין בפניי כיום אמרתה של העדה. המתלוננת העידה גם בעניין זה שביקשה מא' להעיד והבינה מהמשטרה שהיא לא רצתה להתערב. כשפנתה אליה בעניין "היא שתקה, ואמרה לי יהיה בסדר והעבירה נושא" (עמוד 35, שורה 14).

יצוין, כי כבר במעמד העימות הנאשם הבהיר, שהוא מסוכסך עם א' ובכך קידם פני כל רעה, למקרה שתגיע. אך הרעה לא הגיעה ושאלת מעורבותה של השכנה לא התבררה כלל - לא כעדת ראיה לאיום (אין ולא היתה טענה מצד המתלוננת שהיתה עדת ראיה לאלימות) או כעדת שמיעה לאמרת קורבן אלימות. אך יצוין, שגם הנאשם לא חלק על כך, שהתינוקת הופקדה בביתה של א' באותו מועד. ראו בעניין זה גם עדות אביה של המתלוננת, שכשהגיע אל המקום לקריאת המתלוננת, התינוקת היתה אצל השכנה (עמוד 66, וב"כ הנאשם לא הטיח בו אחרת). מדוע היה צורך להפקיד את התינוקת אצל השכנה, לשיטת הנאשם ולאור תיאורו את הדברים? כפי שיובהר להלן - אין תשובה לכך בעדותו.

לאור זאת, אכן לא ניתן להתעלם מאי ההתאמה בעניין זה באמרות המתלוננת, אך אין מדובר בעניין שיש לייחס לו משקל מכריע בבחינת מהימנותה.

ג. בהמשך לעניין אחרון זה, אף לא מצאתי בסיס בראיות לטענה שהועלתה בסיכומים, כי המתלוננת טענה באיזו מבין אמרותיה שא' ראתה את הנאשם עם סכין בידו או שייחסה לנאשם שימוש בסכין ממש **באירוע זה**. בעניין זה, חרף נסיונות ההגנה (וראו גם בעמוד 65 בעת החקירה הנגדית של האב), לא שוכנעתי כי המתלוננת ייחסה לנאשם שימוש בסכין, להבדיל מאיום בשימוש בסכין. מעניין להפנות בהקשר זה לעדות המתלוננת, שתיארה שהנאשם אמר שיקח סכין וידקור אותה, אך לא לקח סכין בפועל "אבל תמיד ידיעתי והראה לי שיש לו כמו סכין משוננת ותמיד היו לו חפצים מהעבודה", שאז נרשמה התפרצות הנאשם: "זה לא סכין זה כמו מצ'טה של גינן", וההתרשמות היא, שהנאשם ידע על מה המתלוננת מדברת (עמוד 34 משורה 5).

ד. הטענה שהמתלוננת שיקרה במקום עבודתה, הרבתה להיעדר ותירצה זאת בתירוצים. טענה זו עלתה במהלך המשפט אך לא ניתן לומר כלל שהוכחה והיא אף לא נטענה במפגיע על ידי מי מהעדות (ראו, למשל, בעמוד 55 משורה 28 ובעמוד 57 משורה 4 בעדותה של ע'). טענה זו אף לא הוצגה כלל למתלוננת במהלך חקירתה ולא נתבקש הסברה לכך ופשיטא, שלא הוצגו אסמכתאות ברורות יותר או

זימון עד מתאים.

מכל מקום, גם לו הוכח, וכאמור לא כך הדבר, מדובר בעניין שולי, צדי, בעניין אחר שאין בו להשליך על בחינת המהימנות בתיק שבפניי.

59. לסיכום עניין זה, בחינת טענת הנאשם לשקרים רבים ומשמעותיים של המתלוננת שהוכחו במשפט, עד כדי חוסר יכולת לבסס ממצא על עדותה נבחנה והיא נדחית לגופה. אי-התאמות מסוימות שהוצגו לעיל, אינם מהותיים או בעניינים היוורדים לשורש העניין. אין מדובר בעניינים המצדיקים קביעה א-פרוורית השוללת את מהימנות המתלוננת או מקימים מתוכם ספק סביר בשל חוסר יכולת לקבוע ממצאים על סמך העדות.

עדויות ע' ור'

60. שתי העדות עבדו עם המתלוננת במעון לתינוקות בקיבוץ אאאאא. כפי שיפורט להלן, יש בעדותן לתמוך בתלונה, עד כדי סיוע ממש. השערות שהועלו בשלב הסיכומים ביחס למניעים של המתלוננת לשקר לעדות אלה אינן מבוססות בראיות. לא מצאתי תמיכה לטענה, כי גם העדות עצמן לא האמינו למתלוננת.

61. ביחס ללוחות הזמנים שתי העדות, כמו גם המתלוננת והנאשם, התקשו לציין מועדים ברורים ביחס לאירועים לגביהם העידו. על מנת לצייר ציר זמנים של ההתרחשויות צריך היה ללקט ולהצליב פרטים ממכלול הראיות, כפי שיעשה להלן, אגב בחינת העדויות:

המתלוננת עבדה כסייעת בבית תינוקות במעון בקיבוץ אאאאא, לתקופה של כשנתיים שתחילתם במועד כלשהו לאחר החתונה (שהיתה בתאריך 2015.אא.אא, עמוד 13, שורה 18) ובטרם לידת ביתם המשותפת של המתלוננת והנאשם (כשנה לאחר מכן) וסיומם במועד כלשהו בסוף שנת 2017 (ראו בעדות ע', עמוד 53 משורה 5, המתלוננת הפסיקה לעבוד בגן מספר חודשים לפני זימונה לעדות במשטרה; מת/11ב עולה, כי העדות נגבתה בינואר 2018; כן ראו בעדות ר' עמוד 69, כי המתלוננת הפסיקה לעבוד בגן כשנתיים לפני מועד העדות שנשמעה בנובמבר 2019, כאשר היא עצמה נעדרה מהעבודה למשך כשלושה חודשים בתחילת שנת הלימודים של שנת 2017).

62. ר' עבדה כמטפלת בצמידות עם המתלוננת, בתקופות לסירוגין (עמוד 69). ר' העידה על סימנים כחולים על ידיה ורגליה של המתלוננת, שבהם הבחינה וזאת עוד כשהמתלוננת היתה בהריון (עמוד 71). לדבריה, חשדה כי מדובר בסימני חבלה ושוחחה על כך עם המתלוננת שמסרה הסברים שונים, אמרה שהיא מגושמת, נופלת ונתקלת בדברים ואמרה שהיא אנמית. ההסברים לא נראו לה והיא חשדה באמיתותם. בסופו של דבר ובהדרגה, המתלוננת סיפרה לה שבעלה מכה אותה, וסיפרה על על 5-6 אירועים (עמודים 68-70).

ר' שיתפה את ע', מנהלת הגן, בדברים ששמעה מהמתלוננת (עמוד 68, שורה 30).

ביחס לאירוע האלימות המתואר בכתב האישום, ר' העידה, שהמתלוננת הגיעה לעבודה עם סימן כחול על פניה. כן העידה שהמתלוננת סיפרה לה בתחילה שנפל עליה משהו מהמקפיא, ובהמשך סיפרה לה שבעלה היכה אותה (עמוד 68 משורה 12; עמוד 69 משורה 1; עמוד 70 שורה 7).

63. ע' העידה, שהבחינה בסימנים כחולים על ידיה ורגליה של המתלוננת ("...התחלתי להבחין בסימנים כחולים על הגוף שלה, זה היה בעיקר בחלק התחתון של הגוף" עמוד 50 שורה 4). כששאלה את המתלוננת על כך, אמרה לה שהיא נתקלת בדברים ושהיא מסורבלת (עמוד 50 שורה 8), היא חשדה שאין הדבר כך ואף לא התרשמה שהמתלוננת מגושמת בעבודה (עמוד 56 משורה 19). בסופו של דבר בשיחה שקיימה עם המתלוננת דובבה אותה ולאט לאט המתלוננת נפתחה ושיתפה שבעלה מכה אותה:

"לקחתי אותה לשיחה... והחלטתי שאני מנסה לעזור לה בזה שאני מדברת איתה ושואלת אותה, השיחה היתה בארבע עיניים. ישבנו ובהתחלה הכחישה ולא רצתה לספר לי, אבל לאט לאט נפתחה ואמרה לי שבעלה מכה אותה. ניסיתי לעזור לה והיא לא כל כך רצתה את עזרתי. גם שאלתי מאיפה הסימנים ואיך וסיפרה לי שעובד כגנן אם אני זוכרת נכון, והיה נותן לה בעיטות עם נעלי העבודה" (עמוד 50 משורה 18);

"בשיחה שהיתה לנו שאלתי אותה מה קורה, ואמרה לי מה ר' סיפרה לך, אמרתי לה שר' לא צריכה לספר לי כי ראיתי סימנים" (עמוד 53, שורה 26);

לשאלה מה המתלוננת אמרה לה בהתחלה כשהכחישה את האלימות: "מה פתאום, לא, שום דבר, הכל בסדר... .. ואני מנסה עוד קצת והיא נפתחת, לא יכולה להגיד את המילים בדיוק, אבל כן נפתחת ואומרת שמכה אותה בעיטות, ברגליים, נעלי עבודה. גם אמרתי לה שהיא חייבת עזרה ולא יכולה להתנהל בצורה כזו וניסיתי לדובב אותה לקבל עזרה, לשתף, את ההורים שלה, מישהו שצריכה לדבר איתו, ניסיתי בדרך זו" (עמוד 54, משורה 24).

64. שתי העדות סיפרו שהמתלוננת לא רצתה להתלונן, סירבה לקבלת עזרה והדפה ניסיונות כאלה (ראו הציטוטים מעדות ע' לעיל וכן עמוד 51 משורה 9; עמוד 55 משורה 5; עמוד 56 שורה 24 "היא פחדה, התביישה, בעיקר התביישה אפילו לספר לי... .. לא אמרה לי שפחדת, אבל ראיתי את זה, היא כן אמרה לי שהיא מתביישת").

65. ביחס לאירוע האלימות המתואר בכתב האישום, שתי העדות העידו שזכרות שהמתלוננת הגיעה לעבודה וסימני חבלה על פניה, שגרמו להן לחשוד ושהמתלוננת ניסתה לטשטש. לשאלות העדות המתלוננת סיפרה בפתחה את המקפיא ונפל עליה משהו מהקפיא. לר', סיפרה בסופו של דבר שהנאשם היכה אותה.

ר' העידה בעניין זה: "...יום אחד הגיעה והיה לה כחול בעין, אמרתי לה מה זה ואומרת נפל עליי חפץ, במשך הזמן היא נפתחה אליי וסיפרה לי שקיבלה אגרוף כי קיללה וזהו". קיבלה את המכות מבעלה (עמוד 68 משורה 12); "שאלתי אותה לאט לאט וכשראיתי את הכחול בעין לקח לה זמן עד שנפתחה אליי וסיפרה לי" (עמוד 70 שורה 7).

ע' העידה בעניין זה: "יום אחד נכנסה והיה לה סימן כחול בפנים, עשתה לטשטש ושמה מייקאפ וזה היה ברור, ראיתי ושאלתי מה זה ואמרה שפתחה מקפיא ונפל עליה משהו מהמקפיא. ש': וככה זה נשאר? ת': כן" (עמוד 50 משורה 24). המתלוננת לא סיפרה לע' בנוגע לאירוע זה שמדובר בחבלה שנגרמה מהנאשם, אלא רק לר' (עמוד 53, שורה 15).

66. ב"כ הנאשם אינו חולק על מהימנות עדויות העדות. ואכן, מדובר בעדות בלתי תלויות, שאינן מצויות כיום בקשר עם המתלוננת ואף לא ידעו שהמתלוננת עזבה את הבית או הגישה תלונה, עד לפניית המשטרה אליהן, שאז נענו לפנייה והתייצבו לחקירה. התרשמתי משתי העדות שמסרו על ההתרחשויות כפי שזכרו אותן, התאמצו לדייק, ללא כל עניין

לכאן או לכאן והשיבו בפשטות ובכנות לכל השאלות שנשאלו.

67. הנאשם טוען, כי המתלוננת שיקרה לעדות כשסיפרה להן שהנאשם מכה אותה וכן כשהסבירה את אותם סימנים על גופה, במעשי אלימות מצדו. ב"כ הנאשם העלה אפשרויות שונות מדוע פעלה המתלוננת כפי שפעלה והציע, כי גם העדות עצמן פקפקו בדברי המתלוננת. בחנתי את הטענות בכובד ראש.

בחנתי את עדויות העדות מתוכן ולא מצאתי אחיזה לסברת הנאשם כי העדות לא האמינו למתלוננת או פקפקו בה בזמן אמת.

אף לא מצאתי בסיס ראייתי לאיזה מבין ההצעות שהוצעו בסיכומים, כהסבר לאותו שקר:

68. ראשית יובהר, כי לוח הזמנים המתואר בעדויות העדות סותר את העוגן המרכזי לטענת ההגנה של הנאשם, שההידרדרות ביחסים הזוגיים בינו ובין המתלוננת החלה לאחר לידתה של בתם המשותפת, ועל רקע ביקוריה בביתם של בתו מזוגיות קודמת. העדות תיארו שראו חבלות על גופה של המתלוננת, וכן את השיחה במסגרתה המתלוננת חשפה כי מדובר בסימני חבלה כתוצאה מאלימות הנאשם, וזאת **עוד כשהיתה בהריון** (ראו עדות ר' עמוד 71 משורה 1). די בכך לפגום משמעותית בטענת ההגנה של הנאשם וכן לשלול את ההצעה, שהמתלוננת שיקרה לעדות בבחינת "שלח לחמך על פני המים" ובמבט צופה פני עתיד וכהכנה לפרידה עתידית.

69. אשר לטענה אחרונה זו, כשלעצמה, על מנת לקבלה יש להניח, שכבר זמן קצר לאחר הנישואין, בהיותה בהריון ועד להגשת התלונה, הכינה המתלוננת באופן מניפולטיבי ומתוחכם את הקרקע לפרידה עתידית, בדרך של רכימת עלילת שווא בדבר אלימות כלפיה, כאשר היא מספרת על כך אך ורק לשתי חברותיה לעבודה. אין להנחה זו אחיזה בראיות, וגם לא בעדות הנאשם לגבי היחסים הזוגיים עובר ללידת הבת המשותפת. אין בהנחה זו גם היגיון בהינתן ה"יבול" הדל של אותה תוכנית זדונית ובהינתן העובדה, שהמתלוננת, עד היום, לא יחסה לנאשם מעשי אלימות מפורשים בגין אותם סימנים מוקדמים, בטרם לידת הבת המשותפת, לא התלוננה בגינם במשטרה ולמעשה לא הפיקה את אותם "רווחים" שיכולה היתה להרוויח, על פי אותה תוכנית דמונית מוקדמת. ויוזכר שוב, כי המתלוננת לא הגישה תלונה במשטרה עם הפרידה, חרף מחלוקות כספיות חריפות כבר באותה עת, וגם כשהגישה את התלונה, תיארה שני אירועים בודדים - שניהם מלפני מספר חודשים, ולא מעבר לכך.

70. גם לטענה, שהמתלוננת שיקרה כדי לקבל "תשומת לב" או מתוך רצון "לרצות" את חברותיה, אין אחיזה בראיות. אין עולה מהעדויות, שהמתלוננת קיבלה "תשומת לב" מיוחדת. נהפוך הוא, תמיהה שהובעה במהלך הדיון וחקירת העדות וכן בטיעוני ב"כ הנאשם היא, שהעדות לא פעלו באופן מספק בהינתן חשיפתן לתלונה (דבר התומך בטענה, שהן עצמן פקפקו באמינות המתלוננת). המתלוננת, על פי העדות, היתה מופנמת, מבוישת ועצובה, הדפה את ניסיונותיהן לסייע לה וסירבה לכל קבלת עזרה, עד שהעדות הגיעו למסקנה שאין בידן לסייע לה והניחו לה. התנהגות זו אינה מתיישבת עם צורך מוגבר בתשומת לב או עם רצון "לרצות" חברות לעבודה, שכן המתלוננת לא הוסיפה ושיתפה את העדות בקורותיה, וגם כשהגיעה לעבודה עם סימני חבלה בפניה, המשיכה באותו דפוס של הסתרה וטשטוש, המאפיין התנהגות קורבנית ולא התנהגות מוחצנת במטרה לקבל תשומת לב.

71. לא מצאתי אחיזה לסברה שהועלתה, שהעדות פקפקו במהימנות המתלוננת ולא האמינו שהנאשם מכה אותה. מהעדויות עולה, שהעדות פקפקו בהסתרה ובהכחשה, אך לא באמיתות הגילוי.

המתלוננת לא מסרה הסבר כזה ("רק [אמרה, ע.ח.] שהיא מסורבלת ונופלת ומקבלת מכות ברגליים אני יכולה להגיד לך שבגן לא נתקלה בשום דבר") (עמוד 56 משורה 19)).

75. המאשימה מצביעה על כך, שהנאשם לא מסר את ההסבר לגבי האנמיה בעת חקירתו במשטרה. בחינת אמרת הנאשם בעניין זה, וכן העימות בין השניים מלמד, כי הנאשם לא נשאל בעת חקירתו לגבי חבלות על גופה של המתלוננת ועדויות העדות (שנחקרו מאוחר יותר) לא הוטחו בו. גם בעת העימות לא עלה עניין החבלות על הגוף.

משכך, אין לייחס משקל לחובת הנאשם לעצם העובדה שלא העלה את טענת האנמיה בשלב החקירה (אף שהנאשם עצמו, בתחילה, העיד במפגיע שאמר את הדברים והחוקר לא רשם אותם, טענה ממנה נסוג בהמשך). ואולם, אין כל הסבר סביר בפניי, מדוע לא הועלתה הטענה בפתח הדיון, בעת מסירת התשובה לאישום (שנעשתה פעמיים, בשני דיונים נפרדים), מדוע לא נתבקשה הצגת מסמכים בעניין ובעיקר - מדוע הדברים לא הוטחו במתלוננת או באביה במסגרת החקירות הנגדיות. כאמור, מחדל זה יש לזקוף לחובת הנאשם ויש בהתנהלותו כדי להעיב על מהימנות גרסתו.

הטענה כי מקור החבלות בפנים בחפץ שנפל על המתלוננת מהמקפיא

76. בעניין החבלות בפנים עליהן העידו העדות, והמיוחסות לנאשם בכתב האישום, הנאשם העיד, שלגבי מכה זו והסימן בפנים אין קשר ל"אנמיה" וכי המתלוננת עצמה אמרה לו "בזמן אמת" שקיבלה מכה מהמקפיא: "היא קיבלה מכה מהמקרר באמת שאין לי קשר לזה, זה מה שהיא אומרת אני לא ידעתי על זה אני ראיתי את המכה הזאת בעין שאלתי אותה ממה זה היא אמרה לי מהמקרר איך אני אלך ככה לגן אמרתי אם את רוצה תישארי בבית, היא אמרה אני אשים מייק אפ ואלך לגן וככה היה" (עמוד 83 שורה 4).

77. לא בכדי ב"כ הנאשם לא עתר במפגיע בסיכומיו לאמץ את עדות הנאשם בנקודה זו ולא ביקש לקבוע כממצא, שהחבלות המיוחסות לנאשם נגרמו בתאונה עם דלת מקרר ולא באירוע אלימות. מדובר בגרסה שנטענה לראשונה בעת **החקירה הנגדית** של הנאשם בבית המשפט ואין לה זכר קודם לכן. נראה, כי הנאשם אימץ, אפשר שבאופן "ספונטני" במענה לשאלות ב"כ המאשימה, את טענת המתלוננת הראשונית בפני העדות ע' ור' והפכה לעדות מטעמו, כאילו מכלי ראשון. ויובהר: טענה זו לא נטענה עד כה מפי הנאשם בשום שלב, לא בחקירתו במשטרה, לא בעת העימות, לא בעת המענה לכתב האישום ואף לא במסגרת עדותו הראשית. הטענה אף לא הוטחה במתלוננת בעת חקירתה והיא לא נשאלה שאלה מתבקשת, לשיטת הנאשם, ה"מזכירה" לה את אותה שיחה עליה העיד, שהתרחשה כטענתו בבוקר האירוע. בכל הנוגע לעניין זה, בשונה מקביעתי שלעיל לגבי החבלות **המוקדמות** על גופה של המתלוננת, לא ניתן להנות את הנאשם מהטענה, שלא נשאל לגבי חבלות אלה בחקירה או שלא היתה הזדמנות להעלות טענה בדבר "אנמיה". אירוע זה היה במוקד החקירה ובמוקד העימות ואין כל הסבר בפניי לכך שהנאשם "נזכר" באותה שיחה המפריכה לחלוטין את התלונה, רק בשלב חקירתו הנגדית. אין אלא לקבוע, כי עדות הנאשם איננה אמת.

78. נוכח האמור לעיל, המסקנה היחידה המתחייבת היא, כי **עדויות ע' ור' מהוות ראיות עצמאיות, חיצוניות, ומהימנות ביותר התומכות בתלונה**. זאת, הן בנוגע לחבלות כתוצאה ממעשי אלימות, שנצפו על גופה של המתלוננת עוד בתקופת ההיריון, שהמתלוננת קשרה בפניהן בין ובין אלימות מצד הנאשם; הן בנוגע לחבלה בפנים באירוע המתואר בכתב האישום, ששתי העדות הבחינו בו ובניסיון טשטוש, ולר' המתלוננת גם מסרה מפורשות שמדובר בתוצאה של אלימות של הנאשם כלפיה; הן בנוגע להתנהלותה הקורבנית הכללית של המתלוננת, סירובה

לקבל עזרה והאופן המטשטש והמכחיש בו נהגה, המתיישב גם עם כבישת התלונה ועיתוי הגשתה והסבריה בקשר לכך; הן בעניין התנהגותה המופנמת והמבושית עליה העידו שתי העדות - באופן כללי באותה תקופה ובעת השיחה בעניין החבלות ומעשי האלימות.

79. המדובר בראיות בעלות משקל רב, חלקן עולות כדי סיוע ממש מבחינה משפטית, שלו עמדו כפות המאזניים מאויינות בבחינת עדות הנאשם אל מול עדות המתלוננת ככאלה, היה בהן בנסיבות העניין להכריע את הכף לחובת הנאשם. ואולם, כפי שפורט כבר לעיל ויפורט עוד להלן, כפות המאזניים במקרה זה אינן מאויינות ועדות הנאשם לוקה במקרה זה, כשלעצמה, בליקויים המקשים על קבלתה כמהימנה:

עדות הנאשם

80. עדות הנאשם התאפיינה במלל מרובה וארכני, ריבוי בסיפורים צדדיים והפלגה בתיאור פרטים תוך הפגנת קושי משמעותי באבחנה בין עיקר לטפל, בהתמקדות במתן תשובה עניינית ומהימנעות מהרחבת היריעה שלא לצורך. המדובר בהתנהלות, שעלולה, בנסיבות רגילות, להתפרש כניסיון התחמקות או חוסר ענייניות הפוגמים בהערכת המהימנות. התרשמותי היא, כי מדובר בהתנהלות הנובעת בבסיסה מאישיותו וממזגו של הנאשם ואין לייחס לה, כשלעצמה, חוסר מהימנות במקרה זה. לאור התרשמותי שלעיל, יש להבחין היטב, כפי שיעשה להלן, בין התבטאויות כאלה בעיקר סגנון ההתבטאות, שאין בהם כשלעצמם ללמד על חוסר מהימנות ובין תוכן הדברים, מקום בו הדבר רלוונטי לקביעת ממצאי מהימנות ובעניינים החורגים אך מאישיות הנאשם ומסגנון דיבורו.
81. הנאשם הכחיש את המיוחס לו בכתב האישום וטען להתנהגות פוגענית מצד המתלוננת כלפיו, וכלפי בתו הקטינה מזוגיות קודמת.
- על פי עדות הנאשם, היחסים ובינו ובין המתלוננת היו תקינים, עד הולדת בתם המשותפת שאז "חיי הפכו לגיהנום" (עמוד 74 משורה 1).
82. ביחס למעשים המיוחסים לו בכתב האישום, הנאשם מכחיש אותם לחלוטין. הנאשם העיד בעניין זה:
- "אם הייתי עושה את הדברים האלה, הייתי בא ואומר עשיתי וטעות וכל אחד טועה בחיים, ואני אקבל עונש ואשלם את זה, אבל אני לא אודה בדבר שלא עשיתי ועברתי עם האישה הזאת גיהנום. בלילות הייתי הולך לישון באוטו כדי לא לריב איתה, היתה עושה לי דברים כדי שאגיע למצב של אלימות" (עמוד 74, משורה 28).
- הנאשם מאשר אירוע בודד, שהתרחש לפני האירוע האחרון המתואר בכתב האישום ושלא נחקר בגינו, שבו דחף את המתלוננת שעמדה בדלת וחסמה את דרכו כשרצה לצאת מהבית לאחר מריבה ביניהם "בין זה לבין אלימות יש הרבה הבדל. זה מה שהיה" (עמוד 75 שורה 8; עמוד 80, שורה 29; עמוד 81 שורה 1, שורה 8).
83. עוד העיד הנאשם, שלאחר שהגיש תביעה למשמורת משותפת המתלוננת הכפישה אותו והעלילה עליו עלילות שונות, ש"מיררו את חיי", עד כדי שחשש ש"יאבד את הבנות" (עמוד 74). בסופו של דבר, בבית המשפט לענייני משפחה התברר שהטענות אינן נכונות וכיום הסדרי הראייה שלו עם שתי הבנות תקינים (עמוד 77).
- בד בבד, בהמשך עדותו, טען הנאשם שכבר במועד האירוע האחרון שהיה בו "רק ויכוח" איים עליו אביה של המתלוננת,

שאם לא יסכים לחתום על מסמכים בעניינים כספיים שהושיט לו, יגיש נגדו תלונה במשטרה שאיים לרצוח את הבת שלו רקע לתלונה הכוזבת נגדו. לדברי הנאשם, בהתייעצות עם עורכת דינו דאז החליט שלא לחתום על המסמכים "אז התחילו מלחמת חורמה נגדי, משטרה ועוד" (עמוד 75). יצוין, כי טענה זו נטענה ראשונה בעת עדות הנאשם ולא בא זכרה בשלבים מוקדמים של החקירה או המשפט, אף שלכאורה מדובר באיומים, המהווים עבירה עצמאית מצדו של האב ולו הוכחו כנכונים היה בהם כדי לתמוך בהגנת הנאשם. חרף האמור, לא נעשה דבר להוכיח את הטענה החמורה מעבר לאותה התבטאות, בתוך רצף המלל החופשי בעת העדות בפרשת ההגנה. בעיקר, הדברים לא הוטחו לא באביה של הנאשם ולא במתלוננת ולא נתקבלה תגובתם לטענה החמורה. אין בפני כל הסבר למחדל שבאי העלאת טענה מתבקשת במועד, אי מיצוי בירורה כנדרש בבית המשפט או למועד בו הועלתה הטענה לראשונה והפער בין חומרת ועוצמת תוכן הדברים ובין עוצמת המחדל והפאסיביות בטיפול בה אינם ניתנים ליישוב ואינם מתיישבים כלל עם התנהלות סבירה של נאשם חף מפשע.

טענה לאלימות המתלוננת כלפי הנאשם והטענה למחדל חקירה

84. ב"כ הנאשם העלה טענה בדבר מחדל חקירה אותו יש לזקוף לזכות הנאשם. הטענה היא, כי לא מוצתה החקירה בנוגע לטענה שהעלה הנאשם להיותו קורבן לאלימות מצד המתלוננת. דין הטענה להידחות.

ראשית, מהבחינה העובדתית: כעולה מעדות החוקר אמזלג, לאחר תום העימות בין הנאשם והמתלוננת הנאשם העלה טענה לגבי אירוע שבו המתלוננת סטרה לו, בנוכחות עדים. החוקר פעל בעניין זה באופן מידי, פתח חקירה **נוספת** של הנאשם שבה כלל בפתיח התייחסות לאמרת הנאשם שנאמרה בתום העימות ונתן לו הזדמנות לפרט בעניין (עמוד 58). הנאשם סירב בתוקף להשיב לשאלות נוספות בעניין או למסור פירוט נוסף (ראו ת/8). לא מצאתי פגם בהתנהלות החוקר. נהפוך הוא: החוקר העלה את טענת הנאשם על הכתב בפתח ההודעה, ואף לא הסתפק במזכר שבו תיעד את אי-רצונו של הנאשם להחקר בנושא. נפתחה הודעה ותועדו שאלות ותשובות הנאשם. מדובר בהתנהלות חקירתית ראויה, מדויקת ומקצועית של החוקר.

אף לא מצאתי בסיס לטענה, כי מדובר בעניין "הוסתר" מהחוקרת מרינה, שקיבלה להמשך טיפולה את תיק החקירה. כאמור, תיעוד ברור בעניין נמצא בתיק. בהקשר זה יודגש עוד, כי הנאשם לא ביקש לזמן את מרינה לעדות ולהציג לה שאלות בנושא, ומזכרים שכתבה החוקרת הוגשו בהסכמה.

אף לגופו של עניין, לא מצאתי כל פגם במקרה זה בהתנהלות החקירתית ובהחלטה שלא לפתוח בחקירה בגין עבירת אלימות של המתלוננת כלפי הנאשם. אין כל מקום להשוואה או לטענה לדמיון בין מקרה זה ובין מקרים אחרים שבהם נחקרים ואף מוגשים כתבי אישום בעבירות אלימות במשפחה חרף הכחשת הקורבן או חוסר שיתוף פעולה מצדו. במקרה זה, אין טענה קונקרטית הכוללת פרטים, זמן ומקום המקימה חשד סביר לביצוע עבירה מלבד התבטאות כללית שהנאשם סירב לפרט. אין קיימות ראיות חיצוניות ולא ניתן אף לא קצה חוט המצדיק או מאפשר המשך חקירה. בעניין זה העיד החוקר עצמו: "אם הייתי חוקר אותה, הייתי חוקר אותה כמעורב כללי ואולי באזהרה בלי רישום פלילי כי ברור לי שזה לא היה מוביל לשום מקום" (עמוד 61, שורה 2). בנסיבות אלה, דין הטענה בדבר מחדל חקירה, ודאי כזה שיש בו לסייע לנאשם, להידחות.

85. הדברים נכתבים ביתר שאת, בהינתן שגם במשפט עצמו הנאשם נמנע מלספר על אירוע תקיפה מצד המתלוננת כלפיו או לצקת בו כל תוכן. ראו שאלה ישירה ומפורשת של ב"כ הנאשם במסגרת החקירה הראשית (עמוד 75 שורה 11) ומונולוג חופשי ארוך של הנאשם בתשובה, הכולל פרטים רבים וטענות שונות בנוגע לאירועים שונים

(עניין, שהוא כשלעצמו אינו פועל לחובתו) ואולם בסופו של דבר הנאשם לא השיב לשאלת בא כוחו ולא תאר כל אירוע אלימות. עד היום אין בפניי סיפור ברור מה בדיוק טוען הנאשם שהמתלוננת עשתה לו.

אירועים נוספים של הימנעות הנאשם מהבאת ראיות לתמיכה בטענותיו

86. בעניין אחרון זה, לא זו בלבד שלא הונחה תשתית המצדיקה קביעת ממצא או הנחת הנחה לזכות הנאשם, אלא שיש ממש בטיעון המאשימה, כי הימנעות הנאשם מהבאת ראיות שעשויות לתמוך בטענתו, פוגמת במהימנותו ופועלת לחובתו. עניין זה חזר על עצמו לאורך עדות הנאשם במספר עניינים. להלן מספר דוגמאות בולטות נוספות, מעבר לאלה שכבר נדונו לעיל והתייחסות להסברי הנאשם ביחס אליהם:

א. בנוגע לאותו אירוע אלימות נטען של המתלוננת כלפיו, שעל פי הטענה נעשה בנוכחות עדים, הנאשם נשאל את השאלה המתבקשת, מדוע לא סיפר על אירוע זה בשלב החקירה. הנאשם השיב: "לא יודע, לא רציתי לסבך אותה היא נתנה לי סטירה ליד העובדים, גם אמרתי שאני לא רוצה לפתוח תיק". גם לא רצה להכניס את העובדים לזה (עמוד 81 משורה 14).

בהמשך נשאל הנאשם את השאלה המתבקשת גם היא, מדוע לא זימן עדים מטעמו לבית המשפט והנאשם השיב: "לא רציתי להגיע למקום הזה. מהתחלה ידעתי שלא עשיתי את הדברים האלה לא חשבתי שיהיה כל כך..." (עמוד 81 שורה 26).

גם אם אניח לטובת הנאשם שבשלב החקירה לא הבין את חומרת התלונה ולא העריך כי עלולה להוביל לכתב אישום, הרי שלא מתקבלת עוד על הדעת הנחה זו, משהוגש כתב אישום, וודאי נוכח עדות המתלוננת בבית המשפט. לאור זאת, ונוכח אי הנחת מתגובת הנאשם לשאלת ב"כ המאשימה, נרשמה שאלת בית המשפט: "לשאלת בית המשפט האם באפריל 2019 כשהמתלוננת הייתה פה כבר הבנתי שזה רציני אני משיב שכן". בשלב זה נרשמה תשובה חדשה מפי הנאשם: "העובדים הם בדואים שלא מוכנים להגיע לבית המשפט אתה לא יכול להכריח" (עמוד 81 משורה 26). לשאלת ב"כ המאשימה האם ביקש מהעדים להגיע הנאשם השיב בחיוב ואף הוסיף: "העובדים האלה יכולים לבוא לפה להעיד אני פניתי אמרו לי א' אנחנו מעדיפים שלא... והם הלכו ודיברו עם אבא של מ' בבית לפני כל הדיון פה וכל הסיפור לפני שהוא הגיע למשטרה בכלל, לא בשמי על דעת עצמם" ובהמשך לכך חוזר לתשובתו המקורית "כרגע אני לא רואה שום נכונות להביא אותם לפה בתור עדים שיגידו שהיא נתנה לי סטירה כי לא רציתי לסבך אותה ואני ממשיך בזה, היא אמא של הילדה שלי..." (עמוד 82 משורה 1).

הסברי הנאשם למחדלו כבר בשלב החקירה, ודאי וודאי בשלב המשפט, אינם מניחים את הדעת, וזאת בלשון המעטה. ניתן היה בהחלט לצפות מנאשם חף מפשע, שהוא עצמו קורבן לאלימות מצד המתלוננת וכן קורבן לעלילה נוראה מצדה, שיפעל באמצעים בסיסיים מתבקשים להגן על עצמו. קרי, יעלה טענות כאשר הדבר מתבקש בשלב החקירה; יטיח טענות עובדתיות במתלוננת בעת חקירתה הנגדית ויזמן עדים מטעמו להעיד על אירועים שהיו עדי ראיה להם. כפי שפורט לעיל, משפטו של הנאשם נמשך ונפרש על פני תקופה ארוכה (מדי) והיה בידו די זמן להעריך את מצבו המשפטי ולקבל החלטות לטובת הגנתו, אם אכן בבסיס טענותיו אמת. הנאשם לא עשה כן, אף לא הפנה לאביה של המתלוננת שאלות מתבקשות בנוגע לטענה לאותה שיחה עם העובדים בעסק. מחדלים אלה, נזקפים לחובת הנאשם ופוגמים חמורות במהימנות גרסתו.

ב. כך גם בנוגע לטענה, שאחיה של המתלוננת היו מעורבים בקשר הזוגי, ידעו על התנהלותה הבעייתית והיא לא הסכימה לעצתם לפנות לטיפול זוגי (עמוד 75 משורה 12: "...כל פעם כדי לא להגיע למכות ואלימות הייתי מתקשר [לאחים שלה] שיבואו... וגם אח שלה...אמר לה לכו לטיפול זוגי והיא לא הסכימה..."). לא זו בלבד שלא נתבקש זימון אחיה של המתלוננת לעדות, אלא שטענות אלה לא הוטחו במתלוננת ולא נתבקש הסברה לכך. יובהר בהקשר זה, הנאשם לא הציג בעדותו הסבר אלטרנטיבי לעדות המתלוננת לגבי הרקע לפרידה ולהחלטתה לעזוב את הבית, במועד בו עזבה. למעשה, לא נסתרה בעדות הנאשם עדות המתלוננת, כי יזמה את הפרידה על רקע קורבנותה והאלימות כלפיה.

ג. הנאשם אף טען, לראשונה בעדותו בבית המשפט, שזמן קצר **לאחר** האירוע האחרון המתואר בכתב האישום כיום עזיבת המתלוננת את הבית (אירוע לגביו הנאשם טוען ש"זה היה רק ויכוח"), שהמתלוננת הזמינה את הנאשם להתארח בחג סוכות שני בבית הוריה, והם אף קיימו יחסי מין מספר פעמים באותו מועד והמתלוננת "נופפה עם מקל ביוץ" (עמוד 75, ההדגשות הוספו):

"**בסך הכל היה ויכוח**, היא ואבא שלה באו לקחת דברים ואמרתי מה שאת רוצה תקחי. זה היה בסוכות ראשון, בסוכות השני קיבלתי טלפון מאבא שלה שאמר א' תשמע החלטנו נפתח דף חדש, הביא חוזה מסודר ואמר לי תחתום זה בשביל שלום בית, אמרתי לו אני רוצה לקרוא על מה אני חותם, אמר תחתום אתה בידיים טובות **ואמר שאם לא תחתום אני שתהיה נרצחת** את הבת שלי, לא התייחסתי לזה והלכתי לעו"ד שלי ואמרתי לה תקראי את זה, רוצה מזונות...ועוד לא הסכמתי לחתום, **אז התחילו מלחמת חורמה נגדי, משטרה ועוד**. בסוף דיבורים ודיבורים הגעתי לחג השני ועשיתי את כל החג כולל שבת, **ישנו באותה מיטה, קיימנו יחסי מין ועוד נפנפה עם מקל ביוץ שיש לה ביוץ**, ואם אני מפלצת מטורף איך את מזמינה אותי אליך הביתה...". דבר וחצי דבר מתיאור זה לא הוטח במתלוננת או באביה (וממילא גם לא הועלה במשטרה, כהסבר לרקע לעלילה שנרקמה נגדו או כתלונה נגד אביה של המתלוננת בגין איומים). במצב שבו הנאשם עצמו קושר בין הגשת התלונה הכוזבת לדבריו, לסירובו לחתום על מסמכים בעניינים כספיים אגב הפרידה, הרי שרצף המחדלים באי העלאת הטענה בחקירה; אי העלאת הטענה בעת המענה לכתב האישום; והימנעות מהטחת טענות כה חמורות בעדים עצמם מהווים מחדל הפועל לחובת הנאשם ומעיב על מהימנות גרסתו.

ד. ב"כ הנאשם טען, כי עולה מהראיות שגם אמה של המתלוננת לא האמינה לה ולתלונותיה, וביקש לראות בכך אינדיקציה נוספת לחוסר מהימנותה. עוד נטען בעניין זה, כי הקשר ההדוק המתקיים עד היום בין הנאשם ובין אמה של המתלוננת ועדות הנאשם בהקשר לכך תומכים בטענה. לא ניתן לקבל את הטענה - עובדתית ומשפטית. ראשית יצויין, כי אכן המתלוננת וכן אביה בעדותם אישרו, שאמה של המתלוננת אהבה מאד את הנאשם. המתלוננת העידה בעניין זה (עמודים 42-43) שהיא עצמה לא שיתפה את הוריה באלימות שחוותה אלא לקראת המועד שבו יזמה את הפרידה. המתלוננת הבחינה בעדותה בין הטענות שהעלתה לגבי התנהלות הנאשם עם בתם המשותפת ואישרה שאמה התקשתה להאמין בכך (עמוד 43 שורה 5) ובין האלימות כלפיה ("לא שלא האמינה, תמיד אמרה אפשר לדבר איתו, ואלי ישתנה"). הדברים נאמרו בזמן עבר.

אביה של המתלוננת העיד: "הילדה באה עם סימנים כחולים והייתי אומר מה זה, היתה אומרת קיבלתי מכה בחלון, בכורסא, הרחתי, אבל אם הילדה אומרת אבא זה בסדר אני לא יכול להגיד לה כן קיבלת, אחרי

שקיבלתי אישור, כבר הבנתי. הוא כל כך הקסים את אשתי ויכל לעבוד עילה, הוא יכל לשכנע אותה שעכשיו לילה ולא יום, אשתי יש לה תמימות, אני אי אפשר לעבוד עליו. זה לא שלא האמינה למ' היא חיפשה שקט, ברגע שהבנו שיש מכות היא הסתייגה קצת והתחילה להבין בדיוק מי הוא... .. היה קשה לה בהתחלה להאמין שהוא היה אלים כלפיה, עד שאנחנו ראינו שכבר באה אלינו והכל, אשתי התחילה להבין איפה א' נמצא..." (עמוד 63 משורה 11).

הנאשם העיד בעניין זה, כי הוא מצוי בקשר טוב עם אמה של המתלוננת עד היום (עמוד 74 שורה 11). הנאשם העיד, שהאם תומכת בו ומאמינה לו ולא מאמינה למתלוננת: "היא תמיד אומרת לי שלא תעז לקחת על עצמך, לא תיק ולא עבודות שירות ולא שום דבר...כי זה לא דברים שעשית, כי אם הייתי עושה אמא שלה לא היתה עומדת לצדי חצי שניה" (עמוד 76). בנוסף, הנאשם הציג את יומן השיחות במכשיר הטלפון שלו ממנו עולה קשר טלפוני (הוצגו בעיקר חילופי שיחות שלא נענו) בתקופה זו בינו ובין אמה של המתלוננת.

לאור המפורט לעיל, לא ניתן לקבוע על סמך עדויות המתלוננת ואביה את המסקנה המתבקשת על ידי ב"כ הנאשם בסיכומים. מכל מקום, ברור שלא ניתן לבסס ממצא ברור מעיון בשלוש העדויות ביחס לעמדתה של האם בנוגע להתרחשות **כיום**. לצורך כך חיונית עדותה של האם עצמה, או ראייה קבילה משמעותית חיצונית אחרת לתמיכה בעדות הנאשם.

מכל מקום, מכל מקום, גם לו בוססה הטענה מבחינה עובדתית, אין לדבר משקל ממשי מבחינה משפטית ואף ספק אם מדובר בראייה קבילה ביחס למסקנה אותה מבקש ב"כ הנאשם להסיק. בהיעדר עדות מפורטת ומסבירה, העומדת גם למבחן החקירה הנגדית ובית המשפט יכול להתרשם ממנה בכללותה, עצם העובדה שפלוני מאמין או לא מאמין לתלונה אינה ראייה בעל ערך משפטי. למעשה, מבחינה משפטית מדובר בראייה עקיפה על עדות סברה, וככזו קבילותה מוטלת בספק ומשקלה נמוך ביותר.

לאור זאת, העלאת הטענה כציר בהגנת הנאשם, תוך הימנעות הנאשם לזמן את האם לעדות נזקפת לחובת הנאשם, שמא לו העידה האם בבית המשפט לא היה בעדותה לסייע באופן אמיתי להגנה ולא היתה התאמה בין העדות ובין טענת הנאשם.

הנאשם נשאל, מדוע לא העלה את הדברים בחקירה ולא ביקש מהחוקר לחקור אותה, אף שהיתה בתחנת המשטרה באותו מועד. הנאשם השיב: "יש לי יחס טוב עם האמא ולא רוצה לסבך אותה עם המשפחה הזאת, כאילו בגדה במשפחה שתלך נגדם, אין לי אינטרס לזה, אמרתי את האמא לשים מחוץ לתמונה" (עמוד 87, שורה 10).

כמפורט לעיל, מספר פעמים במהלך המשפט עלתה מצד הנאשם האפשרות לזמן את האם לעדות, או להציג בבית המשפט הקלטה של שיחה עמה. בסופו של דבר הנאשם החליט שלא לעשות כן ואף הובהר בבית המשפט, כי הימנעות הנאשם היא בניגוד לעצת עורך דינו.

לא ניתן לקבל הסברי הנאשם למחדלו בעניין זה והמסקנה המתבקשת היא, כי הבאת האם לעדות לא היתה מועילה לנאשם בסופו של דבר, כפי שטען. כאמור, הנאשם עצמו העיד שמשוחח עם האם לגבי המשפט והיא זו שאומרת לו "לא לקחת על עצמו" כי "זה לא דברים שעשה". נוכח עדות מפורשת זו של

הנאשם, הבאת האם לעדות היא מעשה מתבקש, המתיישב עם עמדתה בנוגע להליכים עליה העיד ולא בניגוד לה.

בנוסף, עצם קיומה של תקשורת טלפונית כפי שהוצגה אינה סותרת איזו ראייה או טענה באופן המסייע לנאשם. ללא עדות ישירה לגבי תוכן הקשר והשיחות ובהיעדר עדות של האם לגביה, מדובר בעובדה כמעט ניטרלית, שעשויים להיות לה הסברים רבים ושונים.

87. נוכח המפורט לעיל המסקנה היא, כי אין בעדות הנאשם הסברים תמימים לראיות המפלילות ואין בידו לסתור את עדות המתלוננת. הנאשם העלה טענות בעניינים השונים במחלוקת, לראשונה בעדותו, ללא הסבר מניח את הדעת בהינתן נאשם חף מפשע ובאופן שהותיר רושם כי מדובר במי שמעיד על דרך האילתור הספונטני בהעלאת הטענות השונות בעדותו. הנאשם נמנע מלפעול בדרך המצופה גם מקום בו לשיטתו יכול היה לסתור את העדות הן בהבאת עדים וראיות והן בהטחת טענות בעדי המאשימה שנחקרו. הימנעות זו פועלת לחובתו. אין בפרשת ההגנה כדי לסתור או להפחית ממשקל התלונה ובעיקר לא ממשקל עדות התביעה ע' ור', התומכות בתלונה ומסייעות לה באופן שאינו מתיישב כלל עם עדות הנאשם.

אשר על כן, אני דוחה את הכחשת הנאשם את המיוחס לו בכתב האישום כבלתי מהימנה וככזו, שאין בה לייצר ספק סביר באשמתו.

סוף דבר

88. נוכח כל האמור לעיל, בהתבסס על עדות המתלוננת, הנתמכת היטב בעדויות ר' וע', לאחר שנבחנו ונדחו אחת לאחת טענות בדבר היות המתלוננת "שקרנית" באופן שלא מאפשר קביעת ממצאים בהסתמך על עדותה, ולאחר שמצאתי את עדות הנאשם בלתי מהימנה ואת התנהלותו הכוללת ומחדליו כבלתי מתיישבים בעליל עם התנהלותו של חף מפשע, המסקנה המחייבת היא, כי המאשימה הוכיחה את המיוחס לנאשם בכתב האישום מעבר לכל ספק סביר. על כן אני מרשיעה את הנאשם במיוחס לו.

ניתנה היום, ג' שבט תש"פ, 29 ינואר 2020, בהעדר הצדדים.